

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

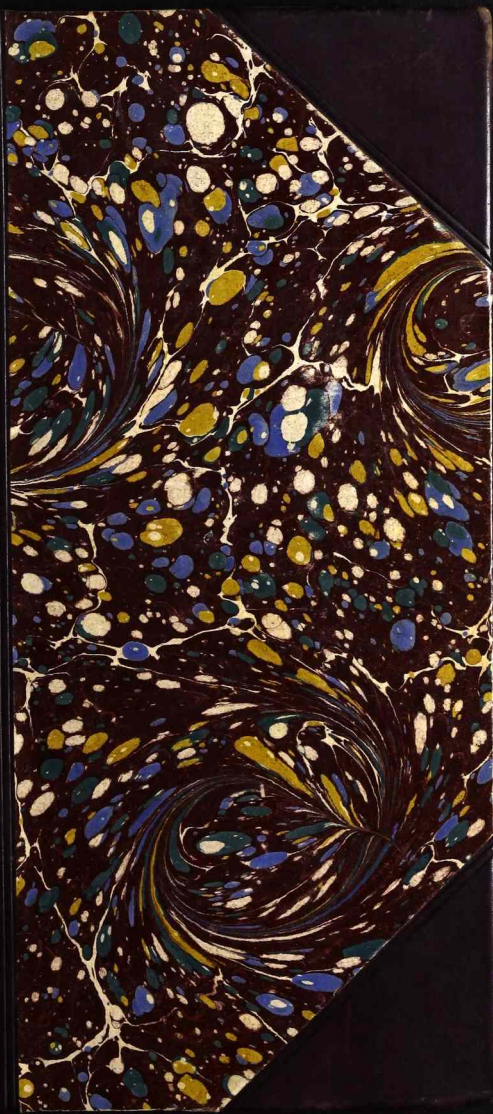
Forfatter(e) Author(s):	Ehrencron-Müller, Astrid.
Titel Title:	<u>Fra Dronningens Taarnrude : Eventyr.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Gyldendal, 1902
Fysiske størrelse Physical extent:	142 s. :

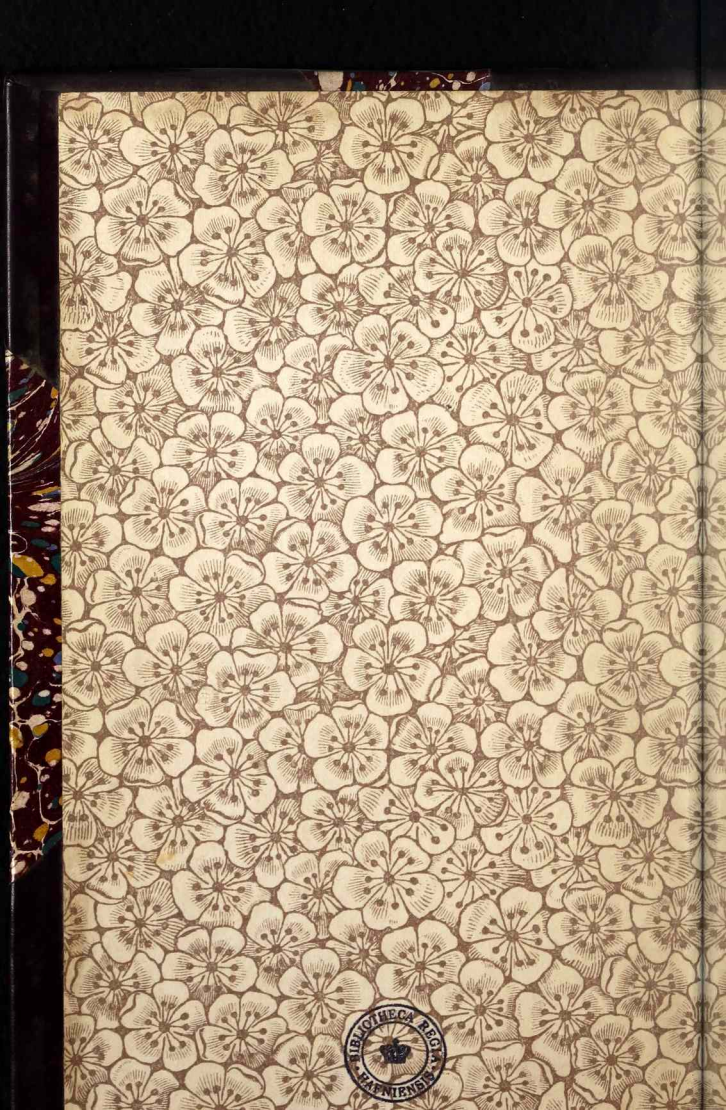
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

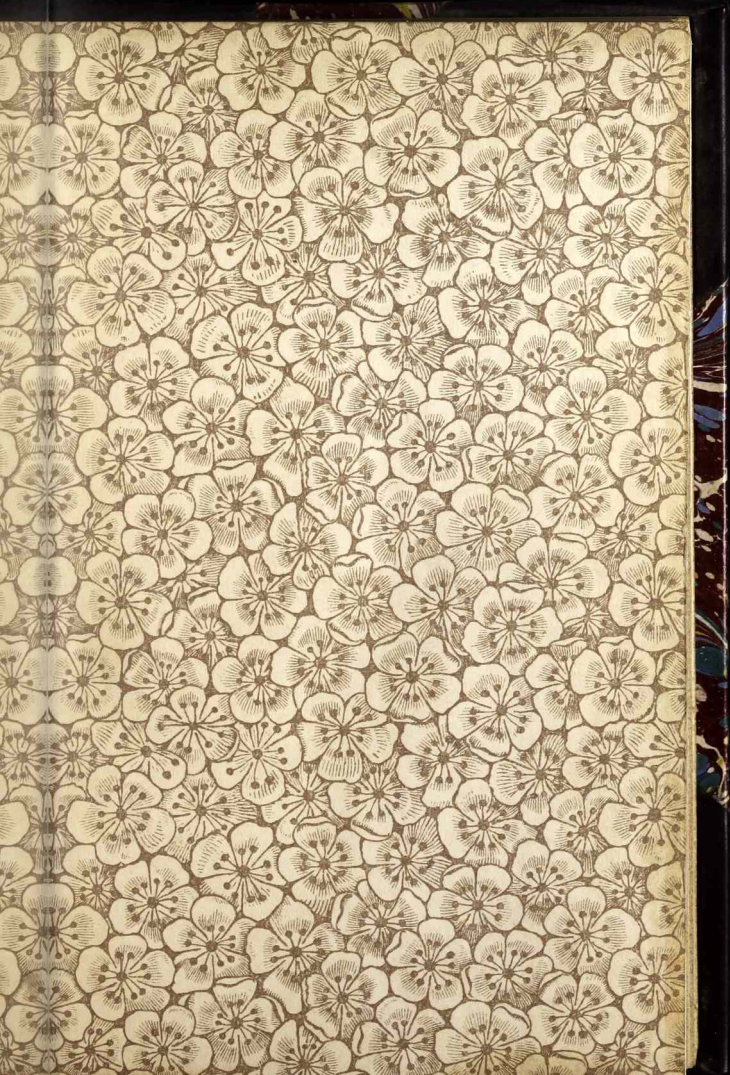
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

BIBLIOTHECA REGIA
MADRIENSIS

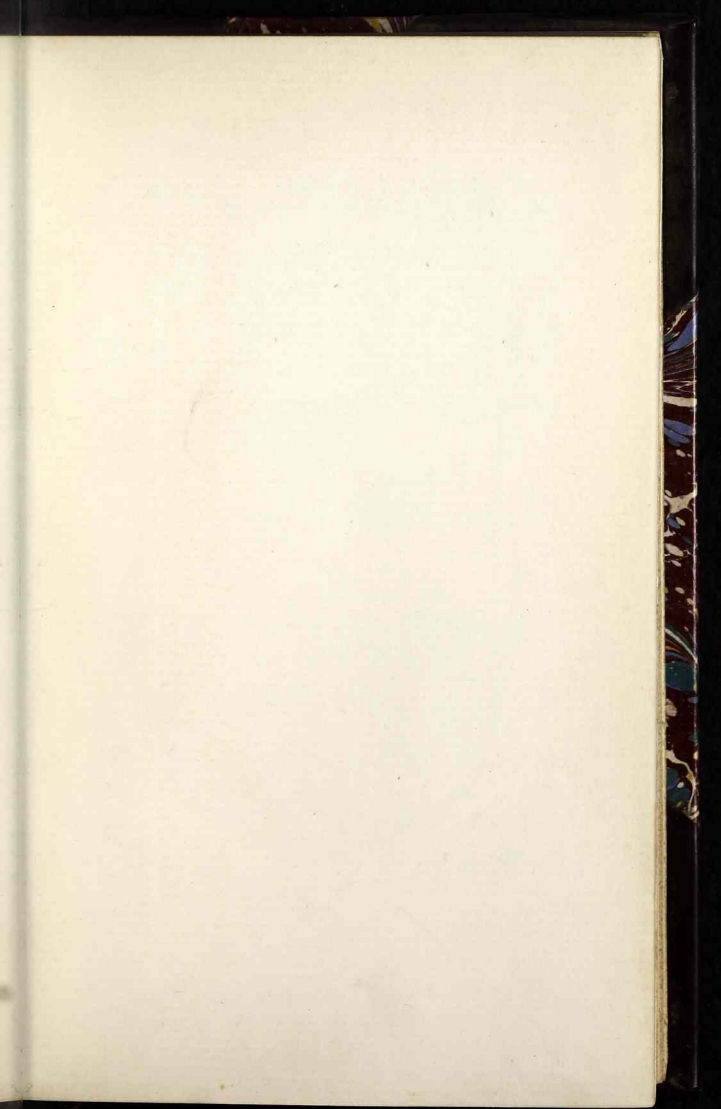

57,
-221.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

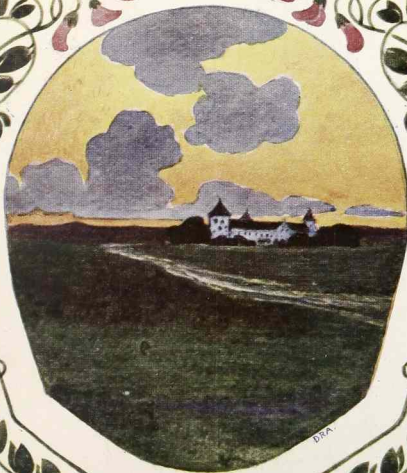
130023298504

ASTRID EHRENCRON-MÜLLER
FRA DRONNINGENS
TAARNRUDE

R

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

KØBENHAVN MDCCCII

FRA DRONNINGENS
TAARNRUDE

ASTRID EHRENCRON-MÜLLER
FRA DRONNINGENS
TAARNRUDE

EVENTYR

1903. N. 419.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

TRYKT I LANGKJÆRS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN MDCCCII

TIL

LILLE EINAR

INDHOLD

STJERNESKUDDET

VALDHORNET I SKOVEN

SLUTNINGSACCORDEN

FIRKLØVEREN I ENGEN

KIRSEBÆRTREERNE BLOMSTRE

Det led langt ud paa Aftenen. Solen var lige dukket bag Bakkekammen, flammende rød; det var som græd Himlen Blod over den gølge, knap udsprungne Lynghede.

Halvt gemt bort mellem Elle og mange-farvede Slyngplanter, midt i en tæt tilgroet Have, laa den gamle Gaard og saa sig sky og mørkeræd om til alle Sider med sine utallige smaa runde, spejdende Glughuller. Med sine hvide Mure med de grønne Bindingsværksbjælker paa kryds og tværs og med de dybe uudgrundelige Borggrave om, stod den som en Luftspejling midt i den øde, grænseløse Lyngørk.

Skønt ubuden Gæst, kommen langvejs fra, stod det bedste Rum paa Gaarden til min Raadighed: »Dronningens Kammer«, som det kaldtes, fordi en

Dronning langt nede sydfra engang havde overnattet her paa en Gennemrejse.

»Glem ikke at tælle Ruderne, saa husker man sine Drømme!« Det var de sidste Ord, jeg hørte, da jeg bød Godnat og laasede min Dør.

Saa træt jeg var, maatte jeg hen for at se paa det gamle, underlige Vindu; der var seks smaa firkantede Ruder, hver af sin Farve, for hver af Ruderne var der et lille hvidt Silkegardin til at drage frem og tilbage.

Det første Felt oppe i det venstre Hjørne var gyldent med Skær som af alle Himlens skælvende Stjerner, det næste var grønt, som store Skyer af Løv, naar man ser rigtig dybt ind i en Skov. Men det tredie var blaat som Havets tusende Øjne.

Det fjerde Felt var hvidt, blændende og lysende som tindrende Sne over grænseløse, uberørte Enge, og det femte var rødt som døende Solnedgangsskær over alle Foraarets blomstrende Frugttræer.

Det sjette var af almindeligt klart

Rudeglas og fyldtes i dette Øjeblik af Maanen, der stirrede ind paa mig rolig og uanfægtet, som undredes den ikke over min Nærværelse paa dette Sted, men vilde blot se, hvorledes jeg færdedes herinde.

Som et Væld af forskellige Indtryk strømmede Rudernes mangefarvede Skær ind over mine Øjne og mine Tanker, saa de forvirredes og foer vild.

Da faldt der mig noget ind. Jeg gik hen og trak alle de smaa Silkegardiner for, kun det øverste Felt til venstre lod jeg være ubedækket — saa gik jeg tilsengs og stirrede mig i Søvn paa de gyldne, skælvende Stjerneblink, der ligesom tvang sig ind under mine Øjenlaag og fulgte mig dybt, dybt ind i Sønnen.

Næste Aften trak jeg det andet Gardin til Side, og saaledes fremdeles; og hver Nat og hver lille Rude spandt sit Eventyr og sit Indhold ind i mine Drømme.

Den femte Nats Morgen vaagnede jeg ved en klingrende Larm, der lød som Skjoldgny langt borte — en Storm gik

over den gamle Gaard. Den kom over Heden med flyvende Kappe og frædende Mund; den rev Døre op og slyngede Vinduer og røde Tagsten mellem hverandre ud over Haven og ned i den dybe Borggrav.

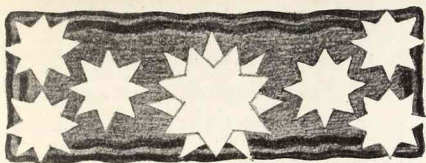
Den greb fat i Dronningens Taarnrude, rev med et Ryk Krogen af den gamle, forslidte Haspe — og med klirrende Lyd som af et skingrende Skrig fløj de brogede Glasstumper mellem hverandre som tusende smaa, sandfine Glimt ud over Heden, og Eventyrene med dem.

Men jeg havde talt Ruderne, og jeg huskede mine Drømme:

STJERNESKUDDET

Der var en Gang en ung Mor, der var saa forførdelig glad for sit lille Barn. Det var lige kommet til Verden nu Julenat, og hun laa med det i Armen og saa ud gennem Vinduet op mod det endeløse, stjernesaaede Himmeltæppe. Og som hun laa der og glædede sig over sin lille elskede Dreng, bad hun til Vorherre om alt det bedste i Verden for ham. Hun bad, om han maatte blive sund og stærk, og god og klog og glad, — fremfor alt det sidste, thi glad var hun selv, den unge Mor, hun lo og sang fra Morgen til Aften og fløj saa

let gennem Livet som en Foraarsvind. Men Barnets Far var mørk og alvorlig, tung og trist i Tanker og sen i Ord og Handling; og hun bad, om Drengen maatte faa hendes Livsglæde og sin Fars Forstand og Kløgt, — og da der i det samme faldt et Stjernes kud, ønskede hun, at hendes Barn aldrig maatte lære Graad at kende uden af Navn, at han aldrig i hele sit Liv maatte fælde een eneste Taare.

Og den gyldne Stjerne sank, — ikke saa lynsnart som Stjernes kud ellers, — det var som om den dvælede paa sin Flugt, ligesom for at give den unge Mor Tid til at ønske om.

Men hun forstod det ikke, kunde ikke tænke sig, at nogen større Lykke kunde times hendes Barn, end den, aldrig at komme til at kende Graad og Taarer; hun græd jo aldrig selv,

let og flygtig som et Solglimt dansede hun over Jorden, det lyse og lette saa hun og nød det, og klappede i sine Hænder af Glæde, det tunge og triste lagde hun slet ikke Mærke til, det havde hun hverken Øje eller Sans for. Nej, Taarer var kun en unødvendig og besværlig Ballast paa Livsrej- sen; — — og Stjernen sank og tog hendes Hjærteønske med til Guds Throne.

Og Barnet voksede op og trivedes godt, han blev sund og stærk, men saa underlig stille; han græd aldrig som andre Børn, bare laa og klynkede lidt engang imellem, naar han følte sig utilfreds. Man sagde, det var et sjældent godt Barn, saa ualmindeligt roligt og slet ikke besværligt. Undertiden kunde han rigtignok se saa forunderlig vemodigt og bedrøvet op paa sin Mor, at hun blev gan-

ske underlig til Mode, men saa ka-
stede hun ham op i Veiret, lod ham
danse paa sit Skød, og sang alle sine
lystigste Sange for ham, og saa smilte
den lille, og Moderen lo, og alt var,
som det skulde være.

Da Drengen blev fem Aar, begyndte
hans Far selv at undervise ham, det
gik godt, en god Forstand havde han
og et hurtigt Nemme; han begyndte
nu ogsaa at komme sammen med an-
dre Drengene, og altid gik han sejr-
rig ud af deres smaa Kampe; men hændte
det en enkelt Gang, at det var ham,
det gik ud over, ja, var han end al-
drig saa ilde tilredt, naar de var mange
om den ene, saa var der dog aldrig
en Taare at se i hans Øjne, han bed
Læberne sammen af Smerte, til de
blødte, — men aldrig græd han. Og
Folk beundrede ham og sagde, han

var en rask Dreng, en rigtig Dreng, og hans Kammerater, selv de, der i Øjeblikket var hans Fjender, nærede en ubegrænset Beundring og Respekt for ham.

Han saa op til sin tause, alvorlige Far, der lignede ham selv i Sind; men han elskede sin unge, straalende, Mor, der lo og sang fra Sol stod op, til den gik ned, og dansede rundt med ham paa sine Skuldre, eller fløi om i Have og Eng med ham, mere ivrig og glad end han selv ved alle hans barnlige Lege.

Men næst efter sin Mor elskede han smaa Børn, der var mindre end han selv, især de, der syntes ham forsømte og forkuede, og mødte han et saadant, naar han ved sin Mors Side spadserede paa Veje og Gader, saa slap han hendes Haand, løb hen til den

lille og udspurgte ham om alt, og hvilede ikke, førend han havde faaet Moderen til at bede Barnet komme hjem til dem og faa, hvad han trængte til.

Ofte naar Troels stod og saa paa en saadan lille forsømt Stakkel, saa kunde der komme saadan en underlig sviende Smerte i hans Bryst og hans Øjne, ligesom noget, der var og dog fattedes ham, ligesom noget, der pinte ham og dog ikke fandtes hos ham, og saa saa' han saa ulykkelig og forpint ud, at hans Mor lo og sagde: »Se dog ikke saa elendig ud, lille Troels, — Barnet skal nok faa alt det, det kan spise, og mere til!«

Og Troels smilte og takkede sin Mor, men saa' lige forpint og sørgmodig ud.

Undertiden kunde det ogsaa hænde,

naar en stor og uventet Glæde pludselig fik hans lille Hjærte til at banke, en Gave, et eller andet Bevis paa hans Forældres Kærlighed, — at han kunde staa og stirre, uden at finde Ord eller Udtryk for sin Tak; samtidig med dette følte han igen denne underlige Tomhedsfølelse i Brystet og i Hals og Øjne, og paa samme Tid var det dog, som noget sad og trykkede ham og nagede ham og pinte ham til-døde. Hvad det var, vidste han ikke. —

Saa en Dag blev den unge, glade Mor syg, og otte Dage efter bares hendes Kiste til Graven af Husets Venner. Faderen gik ved Siden, — men bag ved Kisten gik Troels, ligbleg, marmorstiv og kold som en lille Statue, uden andet Livstegn, end at han langsomt og mekanisk bevægede Benene fremad.

Og Folk puffede til hinanden og hviskede: »Se, hvor kold og følelseløs, — han græder ikke engang ved Moderens Kiste!«

Men om Aftenen sad Far og Søn sammen i det lille Værelse, hvor før Moderens glade Latter og Sange havde lydt. Troels rørte sig ikke; han stirrede frem for sig med et underligt Blik, ligesom stivnet i Sorg.

»Hvorfor græder Du ikke?« spurgte Faderen og lagde sin Arm om Drengens Skuldre. »Graaden letter altid!«

Da slog det ned i Troels, hvad det var, som fattedes ham, havde fattedes ham gennem hele hans Barneliv, — men som først nu meldte sig for ham i al sin frygtelige Sandhed.

»Jeg kan ikke!« stønnede han og kastede sig hulkende ind over Bordet med Hovedet paa sine Arme.

»Jeg ejer ikke Taarer, har aldrig ejt dem!«

Faderen saa i Angst paa sin Søn, og ligesom oplyst ved et pludseligt Lynglimt saa' han atter for sig den lille Stue, hvor Drengen var født, han saa' Moderen med det lille Barn i sine Arme og hørte hendes ubetænksomme, letsindige Ønske.

Han trykkede sin Søn ind til sig — hvor gjerne havde han ikke givet ham alle de Taarer, han nu græd over ham, men intet ejede han for ham, intet kunde han give ham; den bedste Gave, Gud har givet Menneskene: Taarer-nes velsignede lindrende Trøst — havde Barnets Mor selv stødt tilbage, selv bedt om han maatte være foruden. — —

Men højt, højt oppe paa de lyse Himmelstier, dér vandrede den døde

unge Mor ad Vejen, der fører til Himmeriges Slot. Deiligt var der deroppe, Luften var saa mild og saa let, hendes Fødder rørte næppe ved Jorden, hun gik over; til begge Sider strakte et Land sig, saa skønt, som hun aldrig havde drømt om hernede: vide Marker tæt dækkede af de dejligste Blomster som i den mægtigste Kejsers Drivhus voxede vildt her og spredte en Duft om sig, der gjorde hende ganske blød og glad tilmode.

Gennem Markerne rislede syngende jublende Bække og Aaløb, deres Stemmer lode som Lovsange og Orgelbrus, den duftfyldte Vind spillede paa deres Bølger som paa et sølvstrænget tusindstemmigt Instrument.

Stien, hun gik ad, førte ned gennem det straalende Blomsterland; naar hendes lange, hvide Klædning

strefjede Blomsternes Bægre, blev deres Dug hængende ved den som vandklare Diamanter.

Aldrig havde hun set Solen saa straalende gylden, der laa et Skær over Landskabet, som blev dens Straaleglans kastet tilbage af Millioner af blinkende Kobberskjolde. —

Da hørte hun pludselig ligesom en sagte Hulken ved sin Fod, hun saa' ned og troede, der var nogen, der rørte ved hendes Kjole, — men der var ingen at se i Miles Omkreds. Saa tænkte hun, det maatte have været Vinden eller Bækkens Rislén, og skred atter fremad, — men nu lød det igen, denne Gang som et dybt Klagesuk fra en Barnestrube, og hun hørte gennem Vindens duftsvangre Susen og Bækkens Lovsange tydeligt Ordene: »Jeg kan ikke græde!« fra en Stemme

dybt, dybt nede under hende. Denne Stemme kendte hun, den greb i hendes Hjærtestreng, den anklagede, den ramte hende som en lammende Tanke, den bad, den jamrede sig saa smerteligt bedrøvet. Det var hendes Barn, det eneste, hun havde ejet, og som hun selv havde nedkaldt Forbandelsen over i Stedet for Alverdens Fryd og Jubel, som hun havde ment skulde blive hans Arv. Hun hastede fremad — men Stemmen fulgte hende; hvor hun vendte sig lød den samme barnlige, klagende Røst: »Jeg *kan* ikke græde!« Den klang som en Hulken gennem Bækkens Rislen, den hviskede som et Suk gennem Vindenes Sus, og fra alle de tusinde blinkende Solskjolde raslede og klang det som et Jammerskrig: »Jeg kan ikke græde!«

Da skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder, og ilte fortvivlet afsted for at naa Guds Throne.

Og Stien førte fremad mod den blaa Havbræm, der laa og lyste langt ude, og ved Aftentid havde hun naaet Havets Bred. Det laa ganske ubevægeligt badet i Aftensolens Glans, og dog sang og brusede det i dets sagte vuggende Bølger, som spillede et Orkester med Dæmper paa alle Instrumenterne sagte men ustanseligt dernede. Der laa en Baad ved Strandbredden; en gammel venlig Mand med klare, rolige Øjne og et stort hvidt Skæg sad ved Aarerne. »Vil Du fær- ges over?« spurgte han.

»Hvorkommerjessaahen?« spurgte den unge Mor. »Hvad er det, der blinker og luer saa stærkt der ovre paa den anden Side?«

»Det er Himmeriges Slot!« svarede den gamle, — og saa steg hun ned i Baaden.

Og vuggende og glidende skød den hen over Havbølgerne; den unge Mor tittede ud over Rælingen, — da saa hun, at hver Bølge var en blinkende sølvskællet Delphin, som bar Baaden afsted, snart oppe, snart nede, som en vuggende Valserhythme.

Snart havde de naaet den modsatte Kyst, og Himmeriges Slot laa for dem. Dets Tag var selve Solkuplen, og dets Spir var Solens gyldneste Straaler.

En bred Marmortrappe førte op mellem slanke blomsteromslyngede Søjler; lyseblaa Silketæpper dækkede den midterste Del af Trappetrinene, og de dejligste Roser og Liljer laa strøet langs hele Vejen, der førte til Guds Throne, ligesom naar vi her nede paa Jorden holder Fest.

Moderen traadte i Land og satte sin Fod paa de silkeklædte Trin — da blev der en mørk Skyggeplet, hvor hendes Fod havde traadt.

Hurtigt gik hun til Side, og skred nu hele Vejen ad Trappetrinene ved Siden af de lyseblaa Tæpper.

Det var som om den aldrig skulde slutte, denne høje brede Marmortrappe; hun satte sig en Stund for at hvile, — da hørte hun igen dybt nede fra den klagende Barnestemme, og hurtigt rejste hun sig og steg videre op.

Da hun naaede Hallens Dør, stod der to Engle og dækkede for Indgangen med udspændte Vinger, — men da de saa' den unge Mor, smilte de, foldede Vingerne sammen, og lod hende træde ind.

Helt henne for Enden af Salen stod

en lueforyldt Throne, dér sad Vorherre med Fødderne hvilende paa Regnbueskamlen og med en Solstraa-lekrone om sit Hoved. Han fortalte Eventyr for Englene, der laa rundt omkring paa lyseblaa Tæpper indvævede med Guldstjerner, eller sad paa Skamler med Hænderne foldede om Knæet og lyttede til, nogle af de mindste sad paa Vorherres Skød, med Øjnene fast heftede paa hans Ansigt.

Han fortalte de deiligste Eventyr, deiligere end nogen, man kender hernede paa Jorden, men hvis vi hørte dem, vilde vi ikke forstaa dem, dem har Vorherre gemt til os, til vi engang kommer op til ham, ligesom man hernede gemmer de smukkeste Historier til Barnet til Juleaften.

Den unge Mor lyttede et Øjeblik,

men hun forstod dem endnu ikke rigtig, — da hørte hun sit Barns Stemme nede fra Jorden, — og raskt skred hun gennem Salen, saa alle de blinkende Dugdiamanter faldt af hendes Klædning, og laa og lyste mellem Stjernerne paa de blaa Tæpper.

Da hun naaede Thronen, bøjede hun sit Knæ og bad, om Vorherre vilde høre paa hende en Stund.

Han stansede i Eventyret og svarede: »Jeg har jo opfyldt din Bøn og dit Ønske, som Du sendte mig herop med Stjernen, — hvad vil Du mig nu?«

»Bede om Tilgivelse!« svarede Moderen, »bede om Taarernes Gave for mit stakkels Barn, han kan ikke undvære dem længere!«

»Du ønskede letsindigt!« sagde Vorherre; »Du maatte jo vide, at jeg kun

skænker Menneskene, hvad der er til Gavn og Glæde for dem, og at Taarerne ere Udtrykket og Forløsningen for Smerten, ligesom Smilet for Glæden, og at den ene stærke Følelse trænger til Udtryk saa vel som den anden. Men fordi *Du* ønskede letsindigt og tankeløst, skal Dit Barn ikke lide. Du maa stige ned til Jorden i denne Nat, og vise Dig for ham og sige ham, at første Julenat skal der atter falde et Stjernes kud paa Himlen, han maa da frembære et Ønske og give Stjernerne med til mig, og hvilket det end er, skal det blive ham opfyldt. Han kan da bede om Taarernes Gave.«

Moderen takkede Vorherre og ilede ud af Salen. Nu efterlod hendes Fødder ingen Skyggepletter paa Silketæppet, efter at hun havde set Guds

Ansigt, Skridt for Skridt skred hun ned ad Trappen, intet Spor efterlodes af hendes Fod, og Roserne og Liljerne rejste igen deres Stilke, hvor hun havde traadt.

Den Nat drømte Troels, at hans Moder stod ved Fodenden af hans Seng, hun saa' glad og straalende ud, som mens hun levede, endnu gladere, syntes Drengen, som kom hun fra et Sted, hvor Smilet ingen Skygger kjendte.

»Troels!« sagde hun, og lagde sig paa Knæ ved hans lille Seng; »jeg kommer fra Vorherre!« Og saa fortalte hun ham om Himmeriges Slot, om alle de glade fromme Engle, og om Vorherres milde Ansigt. Hun bad sit Barn om Tilgivelse for det Savn, hun saa meget mod sin Vilje havde nedkaldt over ham i hans Fødsels-

stund, og fortalte ham, hvorledes han nu ved Guds uendelige Godhed skulde faa Taarernes Gave, som han savnede saa meget, naar han næste Jule-nat passede paa ved Vinduet, naar Stjerneskuddet faldt, saa skulde han faa sit dyreste Hjærteønske opfyldt. —

Da Drengen vaagnede næste Morgen, huskede han Drømmen, og Ord for Ord, hvad Moderen havde sagt; og fra den Tid blev hans Blik lysere, og hans Stemme gladere, og jo nærmere Efteraaret rykkede frem og Jule-tiden nærmede sig, jo mere spændt og forventningsfuldt bankede hans lille Hjærte.

Han vidste nok, hvad han vilde ønske i Julegave af Vorherre. —

Ved Siden af Troels' Far's Hus laa en lille Husmandshytte; dens ene Væg stødte op til Troels' Lindelysthus,

hvor han plejede at sidde nede om Aftenen og læse sine Lektier, og i ledige Timer lege med sine Tinsoldater og sine to smaa Grævlingehunde.

Derinde i det fattige Hus boede en Straatækker med sin Kone og en lille Pige. Forældrene vare fattige og Barnet altid sygt; det var født sygt, og led ofte store Smerter. Undertiden smuttede hun gennem den lille Havelaage ind til Troels, han var hendes kæreste Ven, han læste for hende, og lærte hende Danmarkshistorie og Tabel og lod hende skrive Tal paa sin Tavle; hun var for svag til at gaa i Skole, men lyttede med Begærlighed til alt hvad Troels fortalte. Og hun førte hans smaa Tinsoldater i Krigen, hun havde altid det mindste Regiment under sin Kommando, — selv førte han

sine større Korps i Ilden med en overlegen Sejrherrers Duelighed, — undertiden spadserede de ogsaa Haand i Haand over Markerne, og Troels rettede med Omhu sine Skridt efter den lille, svage Piges haltende Gang. —

Dette Efteraar var den lille særlig medtaget, begge hendes Ben var daarlige, og hun laa stadig tilsengs; der var intet at gøre, sagde Doktoren; Betændelsen bredte sig mere og mere, dø maatte hun, men langsomt, og smertefuldt. Da Troels hørte dette, blev han igen stille og bedrøvet som før, hvad nyttede hans egen Glæde og Vorherres store Julegave til ham, naar hans lille Veninde og Legekammerat maatte lide saa meget og saa uforskyldt!

Og Dagene gik, og daarligere og daarligere blev den lille. —

Juleaften kom med klar Himmel og klingrende Frost, med Lys bag alle Ruder, og med en festlig hvid Snedug bredt over hele Jorden.

»Hun vil dø i Nat!« sagde Doktoren, »men under store Smerter.« —

Troels listede sig ud i Haven og saa' søgende op mod Himlen, den hang saa tindrende fuld af store blinkende Guldstjerner, der skinnede som gyldne Stænk paa et mørkeblaat Klæde; aldrig havde han set saa mange paa een Gang syntes han, og aldrig saa store og blanke.

Han stirrede og stirrede, hans Hjærte hamrede af Længsel efter Stjerskuddet, der skulde give ham Taarernes Gave.

Da hørte han gennem Ruden den lille Pige Klage; den lød saa forpint, saa bedende angst — og i et Nu var

alle Drengens Bekymringer glemt, han eget Ønske, hans egen Gave og Bøn til Vorherre — alt var som udvisket og glemt, — og da Stjerneskuddet faldt, lød hans Ønske op mod det, at den lille Pige maatte dø nu i denne Stund og ikke lide mere.

Og Stjernen blinkede venligt til ham og sank; — i det samme aabnedes Hyttens Dør, og Barnets Mor kom ud.

»Gud ske Lov!« sagde hun, »Doktoren fik ikke Ret, hun sov ind nu; og har faaet Fred!«

Saa gik hun atter ind, og lukkede Døren stille efter sig.

I samme Nu begyndte det at flimre for Troels' Blik, — alt syntes at dirre og mangfoldiggøres, Stjernernes Antal fordoblede tusindfold, og alle de smaa flimrende Diamanter paa Sneen skinnede som Millioner af festlige

Julelys. Han strøg med Haanden over Øjnene, en underlig fugtig Taage slørede dem — og langsomt og stille begyndte Taare paa Taare at glide ned over hans Kinder, og han hørte gennem Vindens Susen ligesom Klanggen af en Stemme langt borte fra: »Det er det døde Barns Taarer, det, Du ofrede Dit eget Ønske for, nu har hun ingen Brug for dem mere, det er hendes Julegave til Dig!«

Og med Øjnene straalende gennem Taarerne traadte Drengen ind i Stuen, hvor Faderen just var i Færd med at tænde Juletræet.

Og alle Lysene straaledede og skin-nede og spejlede sig i Taarerne i hans Øjne — Vorherres og det døde Barns Julegave til ham.

VALDHORNET
I SKOVEN

•En Jægersang
Et Valdhorns Klang
Naturens Tavshed brød!
Igennem Krat
I stille Nat
Saa mildt, saa mildt det lød!•

Der var engang en gammel Jæger, der boede dybt, dybt inde i den allerstørste og mørkeste Skov, mange hundrede Mile herfra. Han levede ganske ene, kun en gammel Kone havde han hos sig i Hytten; hun bagte hans Brød og bryggede hans Øl og stegte det Vildt, som han bragte hjem fra Jagten.

Han vilde ingen anden have om sig, thi han hadede Mennesker. Han havde engang elsket dem, men saa havde een af dem, just den, som han elskede allermest, narret og bedraget ham, og sveget ham saa ondt og saa

stygt, at han nu troede, at alle Mennesker vare onde og stygge som dette ene, og derfor vilde han intet have med dem at gøre.

Nu elskede han kun Dyrene, men mest dog Fuglene i Skoven. Han havde en hel Stue fuld af de dejligste og sjældneste Fugle. Der stod et Træ midt i Stuen, som han havde ladet voxe op gennem et Hul i Gulvet; det Træ var altid grønt baade Vinter og Sommer, og mellem dets Løv fløj Fuglene ud og ind, og sang og flagrede saa lang Dagen var.

Men han fangede aldrig nogen og satte derned, de maatte komme frivilligt som andre Gæster, Ruderne i Stuen stod aabne ud til Skoven, de kunde flyve bort, naar de vilde, og komme, naar de vilde, thi Frihed elskede den gamle Jæger mest af alt,

og fri, som han selv var, skulde ogsaa hans Fugle være.

Han var saa høj og saa stærk og saa knudret som den ældste Eg i Skoven, hans lange graa Skæg, der naaede til Bæltet paa hans Jægerkofte, havde efterhaanden som Aarene gik faaet isprængten underliggrønlig Farvetone, saa det lignede Mosset og de graa Lavarter i Skovbunden, og hans Stemme var dyb og stærk som en Bjørns. Hans Øjne var ligesaa dybe og sorte som det allersorteste af Skoven, men de var saa gode og milde, at ikke det mindste lille Barn vilde have følt Angst ved at se ind i dem.

Men intet Barn fik Lejlighed til at se hverken Kæmpens Øjne eller hans øvrige Skikkelse, thi hans Hus laa saa dybt gemt inde i Skoven, hvor aldrig nogen anden menneskelig Fod

end den gamle Jægers traadte Stier og Veje, og selv om det en enkelt Gang var hændt, at en ung dristig Jagtjunker i sin Iver for at forfølge et Dyr var naaet saa langt ind, saa vilde han aldrig have opdaget Jægerens Hus, thi det laa gemt mellem mandshøje Bregner og gamle Egetræer, og dets Tag var mosgroet og gled ud i eet med Løvet i Skoven, og Indgangsdøren laa helt ud til den anden Side inde i det forvitrede Krat.

Men om Aftenen silde, naar Solen, der kun sparsomt naaede herind om Dagen med sine Straaler, var helt borte, og naar Fuglene i Skoven og i hans Kammer var gaaet til Ro, saa kom den gamle Jæger ud og satte sig paa den grønmalede Bænk uden for Døren, og saa gav han sig til at blæse i sit store, gamle Valdhorn.

Og saa blæste han ud i den tavse Skov, der saa sikkert og trofast gemmer paa Hemmeligheder, al sin Sorg og al sin Ensomhed, al sin Længsel efter de Mennesker og især det ene, som han engang havde elsket, og al sin Sorg over at have mistet dem alle.

Og han blæste, saa hele Skoven græd, det dryppede fra hvert Træ, og sukkede i hver Busk, og Myggenene, som sværmede mellem Grenene, holdt inde med deres Dans og satte sig stille omkring paa Bladene: de følte en uvilkaarlig Fornemmelse af noget upassende ved at danse til saadanne sørgmodige Toner. Og Taarerne randt ud af Jægerens gamle Øjne og trillede ned ad Hornet og plettede det gule Messing, — han blæste, som vilde han blæse ud al

sin Smerte, hele sin ensomme gamle Sjæl i een eneste vemodig, højtidelig Sørgefanfare.

Og alt som Jægeren blæste, steg de sælsomste Syner ud af Hornet og gled som lyse og mørke Taageskikkelser ind mellem Træerne og svandt i Krattet. Men det var alle den gamle Jægers Længsler og Tanker, som han blæste ind i Hornet, og som Tonerne gav Skikkelse og Form, og han saa' efter dem med sine taareblændede Øjne og strakte Armene ud efter dem, men de gled bort og forsvandt, og andre steg ud fra Hornets Munding og fulgte efter de første.

Og om Morgenen pudsede den gamle Kone Valdhornet, gned Pletterne bort og hængte det op paa dets Søm paa Væggen, men næste Morgen var de samme Pletter der igen. —

Men endnu dybere inde i Skoven, dér hvor kun Ræven og Grævlingen færdedes, dér laa Resterne af et gammelt Jagtslot. De havde ligget der længe, ingen vidste hvor længe, Slottet havde engang tilhørt en adelig Junker, gamle Folk havde hørt fortælle om det i deres Ungdom og glemte det igen, nu stod kun et højt Taarn med en gammel, skrøbelig Vindeltrappe tilbage.

Men i stormfulde Aftener, naar Blæsten sang og tudede gennem Skoven, hængte Jægeren sit Valdhorn over Skulderen og vandrede ud til det gamle Taarn. Dér steg han langsomt og tungt som en Bjørn op ad de snørklede, knagende Trapper, indtil han naaede Taarnets Tinde, hvorfra man saa' ud til alle Verdens fire Hjørner. Naar han var kommen dér

op, satte han Hornet for Munden, vendte han sig mod den Side, Stormen kom fra, og blæste imod den, saa det drønede over alle de fejende Trætøppe, han stødte i det mægtige Valdhorn, saa vældigt og saa stærkt, at Aarene svulmede i hans Pande, og han knugede det mellem sine senede Hænder, saa Blodet sprang af Neglene.

Og Stormen stilnede, naar den hørte disse Toner, der var stærkere og mægtigere og mere vaandefyldte end dens egne; — Krybskytten, der færdedes i Skoven ved Aftentid, holdt pludselig inde, ligesom han havde spændt Hanen paa sin Riffel, satte Bøssen mod Jorden og stod og lyttede med Armene hvilende paa dens Munding, — den unge Mand, der vandrede med sin Brud i Skoven, slap

pludselig hendes Haand, greb sig om Hagen og blev tavs og tankefuld ved de mægtige, stønnende Klage-toner, og alt, hvad der levede og rørte sig herinde, skælvede og blev stille. —

Da hændte det en Aften, at den gamle Jæger følte sig endnu mere ensom end ellers, den gamle døve Kone sad som altid i Arnekrogen og nikkede over Salmebogen, og Fuglene i hans Træ sov med Hovedet under Vingen. Han tog sit Horn ned fra Væggen og hængte det over Skulderen, saa aabnede han Døren og traadte ud i Skoven.

Her var alt ligesaa stille som inde i Huset. Hele Naturen var gaaet til Ro, af og til gik der som et dybt skælvende Suk gennem Skoven — det var Natten, der drog sit tunge, dybe Aandedræt; den laa bunden af

Søvnen hen over alle Trætoppene med Hovedet hvilende paa Armene og de lange Vinger udspændte, en Gang imellem strøg der et koldt Vindpust hen over Jægerens Kind, der fik alle de smaa Blade til at vende sig med en raslende Sitren — men det var blot Natten, der i Søvnne blaffede lidt med de store, mørke Florvinger, for at holde Myggesværmen borte.

Aldrig havde den gamle Jæger følt sig saa ensom og saa forladt og forglemt; og dog var han ikke ene, højt oppe bag de drivende Natteskyer, dér sad Vorherre og vidste, at han færdedes her ude i Mørket og Ensomheden, og han rejste sig og hængte sin store Maaneampel op mellem Skyerne, og saa tændte han en utallig Mængde smaa gyldne Stjer-

nelys rundt omkring for rigtig at se, hvad det var Jægeren foretog sig alene derude i den sovende Bøgeskov.

Men da Maanen kom frem, og Jægeren klart kunde skelne Vej og Sti, saa gik han hurtigere til, saa langt, saa langt og saa dybt, saa dybt ind i Skovens allerlønligste Hjærtekammer. Pludselig slog han sine Øjne op og blev saa forundret, at han rent glemte at gaa videre.

Lige ved hans Fødder rislede der en Bæk i Maaneskinnet, dens Bølger lignede flydende Metal, og paa den anden Side af Bækken sad der en ung Mand paa en Træstub og spillede Fløjte. Og i Bækkens glidende Sølvbølger stod vel tusende smaa Forreller og Aborrer paa Halespidsen og dansede de sælsomste Danse i deres mangefarvede, metalglinsende Skæl-

hamme. Mellem Sivene traadte Guldsmede og store smaragdvingede Fluer den letteste, sarteste Maaneskinsdans, mens Sivene sukkede i betagen Henrykkelse, og Græshopperne sad nede mellem Skræppebladene og saa' til og slog Takten med deres lange knirkende Ben. Rundt om paa Træstubbe, Rødder og Sten laa og sad de sælsomste Skikkelser, som Jægeren nogensinde havde set: Drengene med Bukkefødder og smaa strittende Horn mellem de sorte Pandelokker, unge Kvinder i lange Taageslør og med store Flagermusvinger paa Skuldrene, og gamle forvoxede Mandslinge med Pukkel paa Ryggen og smaa skæve Ben. De lyttede alle sammen til Fløjtespillerens Toner, og mærkeligere Toner havde Jægeren aldrig hørt. De klagede og de bad,

de hulkede og de lo, de dansede og de græd, skingrede og skreg alt ind mellem hinanden. Og alt som han spillede, saaledes vexlede ogsaa Tilhørernes Miner og Adfærd: klagede Tonerne, saa klagede ogsaa de, saa det skjalv gennem Natten, lo hans Fløjte, saa lo de ogsaa, men hult og tomt og skrattende, saa det rislede Jægeren koldt ned ad Ryggen, — dansede Fløjtens Toner, saa dansede ogsaa de, stampede med Bukkefødderne, og baskede med Flagermusvingerne og stødte de skæve Ben og Pukkelryggene mod hinanden.

Men det allermærkeligste ved denne Musik var, at Jægeren intet rigtigt fattede eller følte ved dens Klange, de naaede kun Øret, men ikke Hjærtet, — han lyttede og han hørte, men han begreb dem ikke, koldt og klingende

uden Varme og Sjæl svang de trillende Fløjtetoner sig ud i den lydhøre Natte-
luft.

Pludselig lagde den unge Fløjtespil-
ler sit Instrument fra sig og vinkede ad
Jægeren, at han skulde træde nærmere.

»Hvem er Du?« spurgte den gamle
Jæger, »og hvad vil Du mig?«

»Jeg er den, der kan hjælpe Dig,«
svarede den anden, »og jeg vil det,
om Du selv vil tage mod Hjælpen.
Jeg kender Dig og din hele Færden,
jeg ved om din Ensomhed, og jeg har
hørt om dit Savn og dine Længsler.
Jeg vil give Dig tilbage til Verden og
Menneskene, vende dit Hjærte mod
dem og deres mod dit, Du skal komme
til at færdes imellem dem igen med
Lyst og Glæde, og det, jeg forlanger
til Gengæld, er saa lidt, at det ikke er
værdt at tale om!«

»Er det mit Horn?« spurgte Jægeren, »for det er det eneste, jeg ejer?«

»Netop det!« svarede den unge Fløjtespiller og smilte saa underligt, »dit Horn og alt, hvad du har blæst ind i det, alt dit Savn og alle dine Længsler. Dem behøver Du ikke ude i den store Verden, de er jo desuden kun til Pine og Plage for Dig selv, og jeg har Brug for dem til min Fløjte, Hornets Toner holder jeg ogsaa af, netop de Toner, der er i *dit* Horn. Jeg spiller bedst af alle i Verden, men jeg mangler noget i min Musik, en ren Bagatel, men som kun et Menneske kan give mig. Gaar Du ind paa Byttet? Alverdens Fryd og Glæde, Penge og Højhed og Samvær med andre Mennesker midt i det store, dejlige Liv — alt sammen i Stedet for

dit gamle Horn med alle de tunge, sorgfyldte Minder og Længsler?»

Fløjtespilleren tav og stirrede spændt med et underligt Smil paa den gamle Jæger — Forellerne stode ganske stive i Bækken med maabende Munde, de smaa hornede Drengs slog Bukkefødderne mod hinanden og lo, og de gamle Pukkelrygge skelede ondsksfuldt. Der var ganske dødsstille, om det saa var Bølgerne i Bækken, saa flød de ganske langsomt og dæmpet for at høre rigtig efter.

»Jeg bytter gjerne!« svarede Jægeren, »min Ensomhed og mine Minder piner mig tildøde.«

Han løftede Hornet af sin Skulder, blæste en lang Afskedsfanfare ud i Natten, kastede det over Bækken til den unge Fløjtespiller og vandrede langsomt hjem til sin Hytte.

Men oppe i Himlen slukkede Englene Maaneamplens og alle de smaa Natlys og gik bedrøvede til Ro, men Vorherre blev oppe for at vaage. —

Da Jægeren vaagnede næste Morgen, laa han i en hvidlakeret, forgyldt Seng i et gammeladeligt Palais i Udkanten af den store By.

En Skare af Tjenere stod ved hans Seng for at høre til hans Befindende, og en Læge stod og følte hans Puls. »Exellencen har haft et Anfald af Hjernelammelse!« forklarede han, »Exellencen maa have fuldkommen Ro.«

»Det maa jeg tro!« svarede den gamle Jæger og tog sig til Hovedet, »for jeg har glemt alt — alt! ikke den mindste lille Tildragelse fra Fortiden kan jeg erindre.«

»Det er en Følge af Sygdommen!«

forklarede Lægen. »Befinder Eders Naade sig ellers vel nu?«

»Fuldkommen!« svarede Exzellen-
cen, og saa faldt han i Søvn igen.

Men efter tre Dages Forløb var Sygdommen fuldstændig hævet, og Patienten fik Lov til at staa op. Første Gang, han kom hen til Vinduet, forbavsedes han ved at se en herlig, kunstfærdigt anlagt Have med høje, tætte, duftende Rosenhække og figurklippede Træer og Buske. Et højt Springvand plaskede i Midten af en grøn Plæne, og hvide Statuer skinnede frem rundt om mellem det grønne Løv.

»Mærkværdigt!« tænkte han, »at jeg aldrig erindrer at have set min egen Have før!«

Fra nu af begyndte et lystigt Liv. Vennerne mødte i den tidlige Morgen-

stund og tog ham med, ikke en eneste Dag eller Aften var han ene, alt blev prøvet og gennemlevet, alle de Fornøjelser, der var at faa for Penge, for Penge havde den gamle Excellence nok af, og forstod ikke han at bruge dem, saa forstod Vennerne det. Og de stillede deres Person fuldstændigt til hans Raadighed, naarsomhelst han behagede at sende Bud efter dem til en Udflugt, et Spilleparti eller en Middag; til Gengæld stillede han sin Pung til deres Raadighed naarsomhelst, men det var jo ikke mere end billigt; og de benyttede sig af den i fuldt Maal, for at vise at de ikke følte sig saarede ved Tilbudet, og det var jo baade smukt og betænksomt.

Allevegne var den gamle Excellence Midtpunktet, hvorom alting drejede

sig, man søgte ham, og man smigrede ham, hans Skaal blev drukket, og hans Lov besunget, smukke Damer fæstede Blomster i hans Knap-hul og sagde ham Artigheder om hans hvide Haar og hans unge Ansigt, og hans Tjenere bukkede lige ned til Jorden, naar han gik forbi.

Men rigtig glad var den gamle Jæger dog ikke, for jo dybere han dukkede sig ned i Livets brusende, larmende Strøm, desto klarere blev det ham, at der slet ingen Ting var nede paa Bunden, ja at der overhovedet slet ingen Bund var. Og saa blev han saa skuffet og bedrøvet og tillige saa forskrækket, at han fik mest Lyst til helt at trække sig ud af denne Strøm, der kun larmede og bruste og klang, men som ikke gemte noget, der var værd at søge efter.

Heller ikke var det blevet ham ganske ubemærket, at Vennerne egentlig slet ikke søgte ham, men kun hans gode Vine og fine Cigarer, og at de spottede hans Godhjærtethed, naar de gik bort med hans Penge, og han syntes tydelig at have hørt de smukke Damer, der kom ham saa elskværdigt imøde og sagde ham saa mange behagelige Ting, le bag hans Ryg og kalde ham en latterlig, gammel Nar. Han vidste ogsaa, at Tjenerne, der bukkede saa ærbødigt, naar han viste sig, at de hviskede udenfor hans Dør og sagde, at han havde ingen Manerer og intet Begreb om adelige Tilbøjeligheder eller Vaner.

Og jo længere Tiden skred frem, desto mere tomt og meningsløst syntes hans Liv ham, og han blev saa sørgmodig og tung i Sindet og nægtede

sig hjemme, blot han saa' een af Vennerne komme ned ad Gaden.

Værst var det om Nætterne, naar han laa vaagen og ikke kunde finde Hvile, thi saa kunde heller ikke hans Tanker falde til Ro. Fortiden havde han jo glemt, ingen Minder, ingen Oplevelser havde han at tænke tilbage paa uden de sidste Dages vilde rastløse Færd, og de Erindringer gad hans Tanker ikke dvæle ved, det var tomt og indholdsløst nok, medens det stod paa, langt værre da at skulle gennemleve det altsammen endnu en Gang i Tankerne.

Og tilsidst blev han saa bedrøvet, at han misundte den fattigste Stodder, der gik forbi hans Have, misundte ham hans Hukommelse og hans Erindringer, hvad om de vare glade eller tunge, blot de fyldte hans Sjæl og bar hans Tanker.

Og han søgte alle de Læger, der fandtes i Staden, han tilbød umaadelige Summer til den, der kunde give ham hans Erindring tilbage — men det stod ikke i nogens Magt.

Tilslidst kunde han slet ikke holde ud at blive i Byen længere, han syntes, den blev snævrere og snævrere, og han drømte ofte, at Murene trak sig sammen tættere og tættere, saa han blev indestængt i et lille bitte snævert Fængsel, hvor han højt, højt oppe øjnede Himlen som en ubetydelig Plet, ikke større end et blaat Barneøj. Og en Morgen, da Solen brændte paa Tage og Brosten, forlod den gamle Jæger sit Palais i Stadens Udkant, og lod alle Døre og Vinduer staa aabne, thi en Anelse sagde ham, at han ikke vilde vende tilbage mere.

Og mens Lærkerne krydsede og

kvidrede om hans Hoved, og Solen steg, vandrede han ud ad Byens Port og traadte ud i det blændende Solskin paa den lange, støvhvide Landevej, som førte ud i den vide Verden. Og alt som han vandrede frem, hævedes hans Bryst og fyldtes hans Sjæl, han drog sit Vejr saa let som aldrig før, han nikkede til det myldrende, glade Blomstertog, der i tusinde forskellige, brogede Silke- og Florsdragter fulgte ham langs den dybe Grøftkant, han svarede paa Solsortens Kalden, og lyttede andægtigt til Lærkernes varme Takkehymner. Aldrig havde han set Naturen saa glad og saa straalende yppig og skøn som idag, men det var jo ogsaa Sankte Hans, og det mindste lille Græsstraa og den ringeste lille Bille var i Festdragt og Feststemning.

Henad Aften lagde han sig til Hvile

midt ude i Engen, den hvide Kæruld viftede Myggene fra hans Ansigt med sine bløde Silkekvaster, og Blaa-klokkerne ringede ganske sagte og blidt som et lille dæmpet Klokkespil for hans Øre. Langt ude, hvor Engen blev standset af Skoven, holdt Aftenrøden og Morgenrøden Stævne-møde, de mødtes kun denne ene Gang om Aaret i Sankt Hansnatten, men netop derfor var det saa vidunderligt og saa kærkomment at ses, der var saa meget at fortælle hinanden om siden sidst, og naar de om Morgen vandrede bort sammen ud over Havet, tæt sammenslyngede, kunde man aldrig skelne, hvem der var hvem.

Jægeren rejste sig igen, han havde slet ingen Ro til at sove, det var som noget drog ham langt borte fra; han maatte videre, og jo længere han gik,

desto mindre træt følte han sig, han syntes, han absolut maatte naa Skoven derovre, før Natten helt faldt paa. —

Men oppe i Himlen, dér var der ogsaa Sankt Hansfest, Solen havde faaet Lov til at blive oppe, for Englene skulde laane alle de smaa Guldstjerner til at lege med inde i Paradisets Have; men selv sad Vorherre paa sin Throne og saae ned paa Jorden for at se, om ogsaa Menneskene vare rigtig glade og tilfredse paa Sommerens skønneste Aften.

Og saa kaldte han paa Søndenvinden og sagde til den: »Den gamle Jæger kommer hjem i Aften, flyv ned i Skoven og sørg for, at der er lidt festligt, til han vender tilbage« — og Søndenvinden bøjede sig og foer ned paa Jorden og ind i den dybe Skov.

Og dér bragte han Vorherres Bud til alle Dyr og Planter, og alle lovede de at gøre deres til at faa Skoven saa festlig som mulig til Jægerens Hjemkomst.

Alle de smaa St. Hansorme lagde sig i Række langs Kanten af den brede Skovsti, som han plejede at følge, og saa tændte de alle Blussene i deres Pelse, saa de skinnede over hele Stien; Sølvpoplerne vendte den blanke Side ud af deres Blade, Birkenene rejste de slanke Rygge og holdt ud i deres grønne raslende Silkekjoler, og langs begge Sider af Stien samlede Edderkopperne sig oppe i Løvet og spandt de fineste Spindelvævsbroer tværs over Vejen, det var de dejligste og letteste Æresbuer, man kunde se, og Fuglene satte sig oprejst i deres Reder og lovede at holde sig vaagne,

selv om Jægeren kom aldrig saa sent, for at tage imod ham med Sang og Musik.

Og da det hele var i Orden, tog Vorherre en Haandfuld af de herligste Dugdiamanter og dryssede ned fra Himlen, de faldt paa de gyngende Æresbuer og paa Blomster og Løv, saa den mindste lille Krog i Skoven blev oplyst. Men saa var det ogsaa paa høje Tid, for nu brød Jægeren ind gennem Krattet og bøjede Grenene til Side og lyttede. For langt, langt inde fra lød der en sagte, dirrende Tone, ligesom et Suk; han greb sig op til Panden — og saa foer han gennem Skoven saa hurtigt, som han aldrig i sit Liv havde gaaet før. Alle de smaa Blomster og Blade vendte sig efter ham, han havde slet ikke Tid til at se paa St. Hansormenes Blus eller Poplernes

Sølvblink, alle de fine Spindelvævsbuer sønderbrødes, idet han stormede frem.

For den lange, klagende Tone blev ved at lyde, den hørtes nærmere og nærmere, — det var Klangen af et Valdhorn dybt inde i den festlige, stille Skov.

Og dér flød Bækken med de sølv-lignende Bølger, og Manden med Fløjten sad paa den anden Side som sidst; men denne Gang laa Fløjten i Græsset og han selv sad og truttede i det store gamle Valdhorn. Men blæse kunde han ikke, det blev blot til een eneste Klagetone, den, der havde lydt ud i Natten og lokket Jægeren herind.

»Her har Du dit Horn tilbage,« raabte han, da han fik Øje paa den gamle Jæger, »jeg kan ikke bruge det, og mine Tilhørere forstaa ikke

dets Toner!« — og saa rakte han Jægeren Hornet, greb sin Fløjte, der laa i Græsset, og begyndte at spille op til Dans.

Men Jægeren greb med begge Hænder om det gamle Horn og knugede det til sig saa fast, som vilde han aldrig slippe det mere. Han satte det for Munden — og i samme Nu, de første Toner lode, vendte hans Erintring tilbage, Minde paa Minde steg ud fra dets Munding og svævede og dansede foran ham paa Vejen hjem til hans Hytte.

Dér satte han sig paa Bænken uden for Hyttens Dør og blæste ud i den stille, duftende Nat, og Minderne sang og svævede om ham, og Taare paa Taare trillede ned ad hans Kinder, men Øjnene lyste og Hjærtet blev varmt og stille og ungt igen.

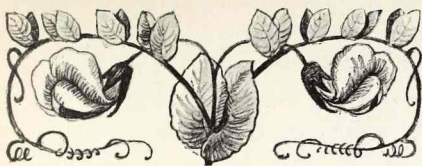
Og Løvet sukkede og Duggen dryppede, Fuglene sad tause og lyttede, og Myggene standsede deres Dans, og alt, hvad der levede og drog Aande i Skoven, skælvede og blev stille.

SLUTNINGSACCORDEN

Der var en Gang en ung Dronning
i et Land langt herfra. Hun havde
den vidunderlige Gave, at hun kunde
spille paa alle de Instrumenter, der
var til; hun kunde ogsaa synge som
Lærkerne og nynne som Bækken, og
naar hun spidsede sin lille Barne-
mund, saa kunde hun fløjte som alle
Luftens fire Vinde.

Hun levede kun i Toner, levede af
Toner og for Toner; alt andet i Ver-
den var hende ligegyldigt — spille
maatte hun, og spille kunde hun, og
det, saa det var værdt at lytte til.

Hun spillede altid, hvad der faldt
hende ind i Øjeblikket; blot hun satte

sig til Flygelet, — straks vævede hendes hvide Fingre de deiligste, farverigeste Tonemalerier: der gik Glans af Sol og der gik Dans af Sommerfugle, der drev tunge Uveirsskyer og der faldt graadfyldt Regn, der krydsedes Svaler og der stævnedes Nattergale, der gled Smil og der gled Suk, alt som Hænderne strøg hen over de hvide Taster.

Hun kunde ogsaa spille om Solen, der gik saa deiligt ned bag Bakkerne, dybere og dybere og rødere og rødere, indtil den tilsidst varm og glødende druknede sig i Fjordens Favntag, fulgt af hele sit Straalefølge, der løftede Slæbet paa hendes gyldne Gevandt, og om den klare, stille Stund, da Maanen langsomt og bly drog Sky-sløret til Side fra sit blege Ansigt og sendte sit milde Smil ned over Eg-

nen, mens alle de tusinde smaa gyldenklædte Stjernepager mylrede frem paa Himlen, saa den ene var nærved at rive den anden om.

Og hun kunde spille Mørkets tunge Sange og den store Hedes dybe Nattesuk, — alt hvad der var og havde været, kunde hun fortælle om i Toner.

Og de, som lyttede til, de glemte alt omkring sig; de glade og sorgløse blev stille og tankefulde, men de bedrøvede, — ja dem tog Tonerne med sig til Egne langt borte, hvor alle Sorger blive stængt ude.

Helst af alt spillede den unge Dronning for sin Gemal, men han havde saa sjælden Tid til at lytte; Landets Omsorg og alle ansvarsfulde Pligter hvilede jo paa ham; men han klappe sin lille BARNEDRONNING paa Haa-ret og sagde: »Spil Du kun, mit Barn,

spil saa meget Du vil, spil for hvem Du vil, og lyt til hvem Du vil, — jeg vilde saa gærne, men Du ved — Landets Pligter . . . » og saa kyssede han hende og kørte til Statsraadet.

Den unge Dronning var barnlig, fin og sart som en Drøm om Musik, hele hendes Væsen var Musik; hnn gik paa sin lille Fod som baaren af en stadig Valserhytme, men hendes Smil var træt, som en Tone, der dør paa Violinen.

Naar fremmede Kunstnere kom til Kongens Riger og Lande, udbad de sig altid Æren af at maatte spille for den unge Dronning; og naar hun saa sad der og smilte og nikkede, — ja saa spillede de bedre end nogensinde før, grebne og betagne af al den Musik og barnlige Ynde, der udstrømmede fra hendes hele Væsen.

Naar hun var syg, helbrededes hun

ved Musik; laa hun end aldrig saa stille og forpint: saasnart hun hørte de første Toner, løftede hun Hovedet, hendes Øjne blev store og lyttende, hun førte den hvide Haand op til Panden og som en ond Drøm strøg hun alle Smerter og Lidelser bort for at lytte med hver Nerve, hun ejede.

Men en Gang blev den unge Dronning saa syg, at ikke engang Musiken kunde hjælpe. Stille og ubevægelig laa hun, og da hun endelig efter mange Ugers Forløb rejste sig, befriet for Sygdommen — da havde hun mistet sin Høreelse. Endnu opfyldt af tusindstemmige Klange var hun gaaet til Sengs, — i et Rige tyst og tavst som de Dødes stod hun op.

Da fortvivlede den unge Dronning og Kongen med hende, og alle, som stod hende nær, ja, som blot havde

hørt hendes Navn nævne, thi alle forstod de, at her var en ubodelig Ulykke, en Sorg, der ingen Trøst kendte, et Savn, der ikke fandtes Helsebod for.

Men Dronningen selv, hun sad tavs og ligesom forstenet, følelsesløs for alt omkring sig; kun Øjnene tiggede og hendes Læber bad, kun eet Ord fik de frem, kun een Bøn kendte de, den eneste, som ingen kunde opfylde.

»Toner!« bad hun, »Toner!«

Det lød som en Klage, som et Suk, som den hjælpeløses sidste, eneste Bøn: »Toner!«

Og Kongen lod udlove fyrstelige Belønninger til den, der kunde forfærdige et Instrument med saa stærke Klange, at de kunde naa Dronningens Øre; og den ene prøvede og den anden forsøgte sig: Fløiter og Violiner, Flygel og Cello klang fra Morgen til

Aften i Dronningens Gemak, saa det hørtes langt ud over Egnen, — men den unge Dronning sad stille, forpint, og rystede paa sit lille, fine Hoved og tiggede med de trætte, fortvivlede Barneøjne: »Toner!«

Og Kongen lod Belønningerne fordoble, han solgte sig Slotte og Byer fra, han solgte sig Land og Rige og Krone og Purpur — men ingen kunde construere et Instrument, der var saa stærkt i Klang, at den unge Dronning kunde høre det.

Da lod Kongen alle Landets Kirkeklokker ringe, alle Døre og Vinduer blev aabnede, og Klangens brusede ind, baaren af alle Vinde, men Dronningen vendte ikke Hovedet efter Lyden.

Den næste Dag kaldte Kongen alle sine Jægere sammen, og alle Havens Nattergale blev fanget ind, og alle Mar-

kens Lærker og alle Skovens Drosler; i store forgyldte Bure blev de sat om Dronningens Stol, men hun stirrede kun paa dem og rystede paa Hovedet. »Giv dem fri!« bad hun, »jeg hører dem ikke!«

Og Kongen løftede hende i sine Arme og bar hende ned i den store, duftende Rosenhave, til Bækken, der lo og sang i Solen; og Dronningen lagde sig paa Knæ i det høje Græs og bøjede sit Hoved helt ned mod de rislende, lattermilde Smaabølger, — men ingen Lyd naaede hendes Øre. Og hun dukkede sig ned mellem Straaene for at opfange blot en eneste Tone af Græshoppernes sørgmodige Fedel eller Guldsmedenes sagte Svirren, — men alt forgæves. Hun var stængt ude fra Tonernes Verden, dér, hvor hun først af alle havde været Dronning.

Da kastede hun sig ned mellem Blomsterne i Græsset og hulkede højt.

»Toner!« bad hun, »Toner! blot Lyden af min egen Hulken, blot en eneste Slutningsaccord!«

Og Kongen hentede hendes to Børn ud til hende, og den lille Pige lagde Armene om hendes Hals og sang alle sine smaa glade Barneviser for hende, — men Dronningen smilte kun, og Øjnene blev ved at tigge. Da kom den lille Dreng, han, som elskede sin Mor; han lagde sin lille, bløde Mund saa tæt op til hendes Øre, han vilde saa gjerne synge for hende, men han fik kun det ene Ord frem: »Mor!« saa kvaltes hans Stemme i Hulken.

Og de løb om i Haven og plukkede til hende Favne fulde af Roser, af de store røde Provenceroser, de, der altid dufter saa varmt, som om Solen

lige har skinnet paa dem; de bragte hende dem med Bierne og Sommerfuglene endnu siddende nede i Blomsternes dybe Bægre — men de smaa Dyrs travle Færd og summende Flugt var blot som en stum Pantomime for den unge Dronnings Øjne.

Da fortvivlede Kongen; han tog hende i sine Arme og lagde hendes Hoved ind til sit Hjærte, det bankede saa hæftigt, saa smerteligt tungt, at han syntes, *det* maatte hun kunne høre, om end ingen anden Lyd i Verden kunde naa hendes Øre. Og hun smilte og takkede ham, thi hun forstod ham, — men hun hørte ikke hans Hjærtes angstfulde Slag.

»Jeg ved, jeg maa dø!« sagde hun en Aften til Kongen, »thi jeg kan ikke leve uden Musik. Aa, men jeg føler ogsaa, at jeg ikke kan gaa bort her-

fra uden endnu blot en eneste Gang at have hørt Toner, blot en Slutningsaccord paa al mit Livs Musik!«

Og Kongen saa hende varmt ind i Øjnene, han vilde jo saa gjerne hjælpe hende, — men hvorledes skulde han kunne det!

Den næste Morgen ved Solopgang stod Dronningen op og klædte sig stille paa. Hun aabnede Dørene ud til den store Have og gik langsomt ned ad de hvide Grusgange mellem de tætte, dugsprængte Rosenhække; da hun kom til Laagen, der førte ud til Engen, standsede hun et Øjeblik og vendte sig om — saa strøg hun sig hastigt med den hvide Haand over Panden, aabnede Laagen og traadte ud paa de store, solbagte Enge.

Hun vilde ud, bort fra Mennesker, saa langt som muligt, ud i Naturen at

søge efter Toner, — efter den store Slutningsaccord.

Hun saa Duggen falde og Lærkerne stige, men alt var tyst om hende, tyst som Døden og stille som Tanken om Evigheden.

Hun vandrede træt og haabløs ad den smalle Engsti over mod den dybe Skov, der lukkede for Solen som en Hær af mørke Tanker, og alle Blomsternedrejede deres Kroner efter hende, som hun gik.

Den samme, knugende Stilhed greb hende ogsaa her, den krystede hende, den tog hende i Favn, som skulde den knuge Vejret fra hende. Lænet op mod en gammel Eg stod Ensomheden og spillede paa sit eenstrængede Instrument, spillede den eneste Tone, det ejede; den vibrerede som et klangløst, monotont Suk, der døde hen under

Træerne, men han greb den samme Tone atter og atter, inden Sukket fik Tid til at dø helt ud.

Dronningen saa ham ikke, hun hastede bare fremad; men hvor hun saa en ung Bøg eller Birk bøje og slænge sig efter Vinden, dér løb hun hen og lænede sig mod den og førte dens susende Løv mod sit Øre, men slap det altid igen med den samme haabløse Hovedrysten.

Da hændte det mod Aften paa den tredie Dag, at hun pludselig følte noget som en fjærn Susen for sine Øren. Hun ænsede det næppe, — men det tog til, snart stærkere, snart svagere, efter som hun drejede Hovedet.

Blodet foer hende op i Kinderne — hvis det var Begyndelsen til Toner! *Hvis* det var!

Hun hastede frem; svag som den

underlige Brusen var, kunde den dog vejlede hende, saa hun stadig følte, i hvilken Retning hun skulde gaa, — nærmere og nærmere lød de susende Klange, snart oppe, snart nede, som Orgelbrus fra en fjærn, lukket Kirke.

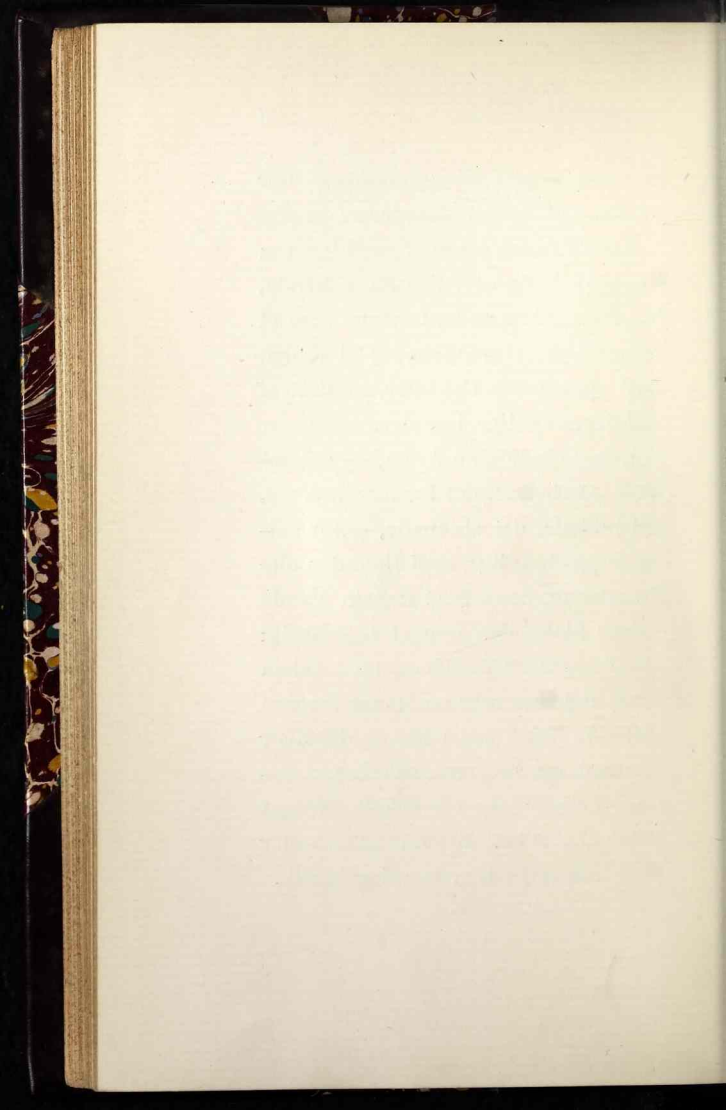
Den næste Morgen ved Daggry saa hun langt borte noget underligt hvidt, der glimtede i Solopgangen, noget der lignede Tog af vilde Maager, og endnu længere ude ligesom Konturerne af glitrende hvide, solbeskinnede Sandbanker. Bag dem saa det ud, som om den blaa Morgenhimmel sænkede sig lige ned til Sandet.

Stærkere og stærkere klang de brusende Toner i hendes Øren — hun saa kun op mod Solen og stormede frem, baaren af Timers Længsel og Dages Savn. Hun naaede Klittens Top — og som om et Tæppe pludselig blev dra-

get fra hendes Øren, vældede der hende et Tonebrus imøde.

Endnu halvt blændet af Solen saa hun ned — og dér, lige foran hende, laa Havet, bragende, tonende som et mægtigt, alt overdøvende, al anden Lyd opslugende Orkester, mestret af vældige, usynlige Hænder.

Hun løftede sine Arme, — det tonede om hende, det lo, det hulkede, det jublede, det stønnede, — for sidste Gang strøg hun med Haanden alle Smerter og Savn bort fra sin Pande — saa klang der som et Jubelskrig: »Slutningsaccorden!« og med aaben Favn fløj hun som en Maage fra den solhvide Brink ned i Havet, dér hvor Larmen og Bølgerne gik højest, — umærkeligt, som en enkelt Strengs Pizzicato i et tusindstemmigt Orkester gled hun ind i Havets evige Musik.

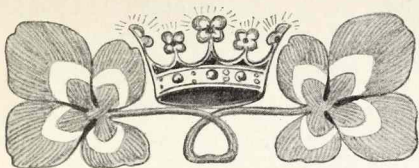

FIRKLØVEREN
I ENGEN

Der var engang en lille, bedaarende Prinsesse. Hun havde det allersmukkeste Navn i Verden, men fordi det var saa langt, og fordi hun var saa fin og nydelig som ingen anden i hele Kongeriget, kaldte alle Mennesker hende for Prinsesse Charmante.

(Hun havde store bedrøvede Øjne, men en lille varm, glad Solskinsmund, der altid saa ud, som om den lige havde spist Jordbær. Naar Øjnene saa rigtig bedrøvede ud, saa smilte Munden op til dem og spurgte: »Hvorfor ser I saa sørgmodige ud? Der er dog saa meget smukt og godt at se

paa, og Livet er dog saa dejligt!« men naar Munden lo rigtig fornøjet og glad, saa saa' de store bedrøvede Øjne saa alvorligt ned paa den og sagde: »Le ikke! der *er* slet ikke noget at le af i Verden!« ☾

Hun var saa lille og fin som den allersarteste lille Blaaklokke, hendes Ansigt var saa smalt og spinkelt, at Dronningen kunde holde det hele inden i sin Haand, og den var dog ikke meget stor, hendes lyse Haar faldt duftende og let og som en Sommerregn ned over Ryggen og de hvide Skuldre, og hendes Hænder var saa smaa, at hun kunde skjule dem under et Elmeblad, — men saa maatte det ogsaa være et af de allerstørste.

Idag var det Prinsessens Fødselsdag. Hun var fyldt elleve Aar, og hun havde havt elleve smaa Lys bræn-

dende om sin Fødselsdagskage i Morges, og elleve store Blaaklokker stukket ned i Kanten uden om den, og elleve smaa røde og hvide Silkeflag ind mellem alle Lysene.

Hun havde havt stort Formiddagskalas for Hofdamernes smaa Døtre med deres Dukker, og hun havde faaet saa mange Gaver, at hun helt havde opgivet at tælle dem. Alt, hvad hun ønskede sig, havde hun faaet, og meget, meget mere, som hun ikke havde ønsket sig, ja slet ikke tænkt existerede. Store Dukker, der baade kunde græde og le og tale, naar man trykkede dem paa Maven, med lange hørgule Parykker og med blaa og brune Øjne, som de kunde lukke op og i saa hurtigt, at det livagtigt saa ud, som om de blinkede, Billedbøger der var malede paa Silke-

tøj, kunstfærdigt udskaarne Dukkemøbler, og en rigtig levende Pappøgøje, der kunde tale paa Vers, fløjte tre Viser ganske rent, tælle til tyve og stave til »Charmante«, uden at gøre en eneste Fejl. Men det aller pragtfuldeste var dog Kongens og Dronningens Gave til Prinsessen: en lille Karet af ægte Guld, med Lygter baade for og bag, med fire smaa silkebløde Gedebukke for med Guldbjelder i lyseblaa Baand om Halsen, og med rigtigt Seletøj. Og paa Bukken sad der en rigtig levende pyntet Negerdreng, der lo med alle sine hvide Tænder, hver Gang Prinsessen saa paa ham. Der var ogsaa Gummiringe om Hjulene, men dem havde Prinsessen strax ladet tage af, for ellers rumlede det slet ikke rigtigt, naar hun kørte hen over Brostenene i Borggaarden.

Det var henimod Aften. Alle de smaa Gratulanter var forlængst blevet afhentede, havde knikset rundt og takket af; Prinsessen sad alene tilbage midt imellem alt Legetøjet. Det flød over Borde og Stole, og nede i Gaarden kunde hun se sin lille sorte Kusk i Færd med at trække hendes Guldkaret ind i den kongelige Stald.

Men hun gad ikke se, hverken paa den eller paa Legetøjet, nu kendte hun det jo altsammen, og det morede hende slet ikke længer, hun havde desuden saa meget i Forvejen, at een Fødselsdagshøst mere eller mindre ikke gjorde stort til Sagen.

»Det er dog ret kønt!« smilte hendes lille Mund og lo hen til et Par Dukker, der laa i stiv Puds henne paa Sofaen, og ventede paa at blive taget en Smule Notits af.

»Vist er det ej!« svarede de store bedrøvede Øjne, »jeg bryder mig ikke en Smule om det altsammen!«

Ilden knitrede saa fornøjeligt henne i den store Marmorkamin; Prinsessen rejste sig, tog een af de kostbare Billedbøger og kastede den lige ind i Flammerne.

»Hvad gør Du, lille Charmante?« spurgte Dronningen, der kom ind i det samme — »hvorfor ser Du saa bedrøvet ud? Er Du ikke glad for dine Gaver?«

»Nej!« svarede Prinsessen, og rystede paa Hovedet, »jeg bryder mig ikke en Smule om dem, jeg har nok af det i Forvejen. Der er kun een eneste Ting, som jeg bryder mig om, og har Lyst til.«

»Sig hvad det er!« sagde Dronningen, og Du skal faa det straks.«

»En Firkløver!« sagde Prinsessen.
»Jeg har faaet saadan en forfærdelig Lyst til en Firkløver!« og for en Gangs Skyld blev Munden og Øjnene enige; Taarerne trillede ned over de smalle Kinder, og begge Mundens Hjørner trak sig saa bedrøveligt ned til Siderne, at det skar Dronningen i Hjærtet at se det.

»Min lille Charmante!« sagde hun og klappede hende paa Kinden, —
»Firkløver midt om Vinteren i 8 Graders Kulde! Du maa vente til Sommer, eller blot til Foraaret, saa kommer de nok!«

»Saa bryder jeg mig ikke om dem!« hulkede Prinsessen »saa er der jo nok af dem; nej det er nu, jeg vil have een, bare een rigtig stor, grøn Firkløver, helst med en Mariehøne paa eet af Bladene, for det er saa sødt!«

Dronningen tænkte sig om, saa kaldte hun paa Kongen, og de tænkte sig begge om; og da de havde gjort det, blev Hofgartneren kaldt ind.

Kongen spurgte ham nu, om der kunde tænkes nogen Mulighed for, at man kunde opdrive en Firkløver ude i Engen nu i Februar Maaned i flere Graders Kulde.

Gartneren erklærede aldeles bestemt, at det paa ingen Maade kunde tænkes muligt, men da han hørte, at det var den lille Prinsesse Charmante, der havde ønsket det saa meget, sagde han, at han vilde telefonere ind til den botaniske Professor ved Universitetet og forespørge.

Men Professoren rystede paa sit gamle Hoved, saa Brillerne faldt af Næsen lige ned i Telefonen, og sva-

rede tilbage, at Gartneren maatte være skrupgal, naar han kunde spørge om saadant noget dumt Tøjeri.

Og Gartneren maatte jo saa sige de kongelige Herskaber, at han desværre ikke kunde skaffe den ønskede Firkløver; den botaniske Professor havde gjort sig megen Ulejlighed, og det gjorde ham meget ondt at maatte sige nej til Prinsessens Bøn.

»Ja, ja, nu sover vi paa det til i Morgen!« sagde Kongen; men om Aftenen, inden han gik til Sengs, gav han Ordre til, at der skulde kaldes tidligt paa ham næste Morgen, og at der skulde være spændt for ved Solopgang.

Og saa kørte Kongen ganske tidlig den næste Dag ind til Byen; først til den allerfineste af Hoffets Skrædere, og der bestilte han en Kjole til Prin-

sessen af det klareste hvide Moll, indvævet med lutter smaa grønne Silkefirkløvere; derfra kørte han til Guldsmeden, og dér uden for maatte Vognen holde en hel Time og vente, for der var saa meget at forklare ham. Kongen vilde nemlig have lavet en lille Krone til Prinsessen, — Randen skulde være af Guld, saa fint og skinnende, som de allerklareste Solstraaler, men Takkerne foroven skulde formes som lutter smaa grønne Firkløvere af ægte Smaragder, med en lille bitte rød Koralperle med sorte Pletter i Form af en Mariehøne paa eet af Bladene paa hver Kløverplante.

Og til sidst kørte han hen til et stort Silkemagasin, og der bestilte han den alleryndigste lille grønne Parasol, der skulde bestaa af fire lysegrønne Silkekløverblade paa en slank grøn Stilk.

Og tre Dage efter blev alle tre Ting sendt ud til det kongelige Slot — men Prinsessen saa næppe til dem.

»Det er jo en rigtig levende Firkløver, jeg vil have!« sagde hun »hvorfor kommer I saa med alt det!«

Kongen blev ganske nedslaaet, og Dronningen saa' saa skuffet ud, at det gjorde Prinsessen ganske ondt for hende.

»I skal ikke bryde jer om det!« sagde hun, og nikkede til dem; »for nu gaar jeg selv ud i Engen for at søge mig een op. Jeg har desuden hørt, at det kun betyder Lykke, naar man selv finder den!«

Kongen og Dronningen blev ganske forskrækkede, da de hørte, at Charmante vilde gaa fra dem, — men hun sprang ud og trak sin lille hvide Hermelinskaabe paa og bandt et lyseblaat

Silkeslør om Guldkronen, saa tog hun sin nydelige Kløverparasol, og kysede begge sine Forældre.

»Den vil jeg have med!« sagde hun
»for hvis det skulde blive Snevejr!«

»Bliv ikke for længe borte, lille Charmante!« bad de.

»Nej, ikke længere, end til jeg har fundet Firkløveren!« lo hun.

Men henne i Buret sad hendes Pappegøje og lagde Hovedet paa Siden og saa' saa bedrøvet ud, og da den saa Charmante gaa ud ad Døren, raabte den saa klagende efter hende:

Lille Charmante!

Lille Charmante!

Hvor kan Du tro, Du kan gaa saa langt!
Firkløver nu midt i Vinterens Kulde!

Vent til i Maj, saa staar Markerne fulde!

Lille Charmante!

Lille Charmante!

Kløver i Frost er for meget forlangt!

Men Charmante hørte ikke efter Fuglen; hun løb hurtigt over Borggaarden og lige ud ad den frosthaarde, knudrede Landevej.

Til begge Sider strakte de store Marker og Enge sig, saa tindrende hvide af Sne, at det formelig skar i Øjnene, saa Prinsessen maatte holde sin lille Silkeparasol helt tæt ned over Hovedet, og dog var der slet ingen Sol, den laa bag de store Skymasser og sov Vintersøvn med Dynen trukket helt op over Ørene.

Hun gik et Par Skridt tilbage, tog Tilløb, og satte over Grøftekanten lige ind i den hvide Sneflade. Dér lagde hun sig paa Knæ, og begyndte at søge med begge Hænder i den faste, dybe Sne. Men hun havde hvide Vanter paa, broderede med røde Roser, og da hun saa, at den røde Farve løb ud i

Sneen, maatte hun tage Vanterne af og søge med de smaa bitte, hvide Hænder.

Sneen var saa haard, saa haard, og og saa kold; hvert Øjeblik maatte hun holde op, og stikke alle Fingrene ind i Munden, men een ad Gangen, for der var ikke Plads til flere.

Og hun søgte, og hun søgte; tilsidst blev Hænderne saa stive af Kulde, at hun ikke kunde bøje dem mere; saa begyndte hun at støde Sneen til Side med Foden, men det vilde slet ikke gaa.

Nu blev hun ganske modløs; trætt var hun ogsaa, saa trillede hun en stor Snebold, til den blev ganske fast, den satte hun sig paa for at hvile. Sin lille Kløverparasol holdt hun opslaaet, og saaledes sad hun og saa sig spejdende om i Engen med sine store, bedrøvede Øjne.

Da kom der en Svale flyvende forbi.

»Hvad for noget!« raabte den —
»Der er en Firkløver i Engen, en stor,
lysegrøn Firkløver. Saa maa Foraaret
være i Anmarsch,« — og saa fløj den
afsted for at bringe Nyheden videre.

Lidt efter kom en Bogfinke forbi.

»Hvad ser jeg!« jublede den. »Den
første Firkløver midt i Sneen! Saa
maa Vinteren være forbi — jeg tror
jeg vil se mig om efter en Brud!« og
saa pilede den gennem Luften over
mod Skovbrynet.

Men Svalen fløj fra Busk til Busk,
fra Rede til Rede og fortalte, hvad den
havde set.

»Har I hørt det — har I hørt det!«
jublede den, »der er en Firkløver i
Engen!« Og Fuglene tumlede ud af
deres Reder og fløj ud for at se, om
Svalen havde talt sandt.

Jo, der stod den, grøn og frisk og kæmpestor midt ude i Engen!

Men hvor var Solen henne! Den sov jo over sig, — og saa blev Fuglene enige om, hele Sværmen, at de skulde flyve op til Solslottet og synge den frem af Vinterhiet.

Og som en stor drivende Sky fløj Svaler og Spurve og Lærker og Musvitter susende og jublende op mod Solens lyse Guldslet.

De slog paa Porten med alle de smaa Næb — og saa raabte de, saa det klang gennem Luften:

»Vaaren er inde, Vaaren er inde!
Skynd Dig, Du Sol, og kom frem at skinne!
Du sover over Dig — rask ud af Sengen,
Der er kommen en Firkløver ude i Engen!

Vaaren er inde, Vaaren er inde!
Kæreste Sol — aa Du *maa* — Du *maa* skinne!«

»Hvad er der!« raabte Solen og sprang ud af Sengen, saa gned den

sine Øjne, til de blev saa blanke som Guld, puffede sig med Albuerne gennem Fuglesværmen og gennem Skyer og Taager — og kiggede ned paa Jorden.

Hvad var nu det! Dér midt i Engen stod jo den nydeligste grønne Firkløver, oven i Købet een saa stor, at Solen aldrig havde set Magen til den i nogen Eng.

»Hvordan kan det hænge sammen!« tænkte Solen; »er det nu den, der er kommen for tidligt, eller mig, der er kommen for sent?« og saa gav den sig til at lede efter Almanakken, — men den var aldrig til at finde, naar den skulde bruge den.

Men midt i det hele sad Prinsessen, og hun hørte Fuglenes susende Flugt og deres jublende Sange over sit Hoved, og hun kunde mærke Solstraa-

lerne danse og sitre gennem den tynde Silkeparasol, og hun blev saa straalende glad og saa forundret, — og hun drejede sit Hoved om til alle Sider saa hurtigt, at den lille grønne Solskærm faldt bag over Nakken og lige ned i Sneen.

»Oho!« raabte Solen, »det er slet ingen rigtig Firkløver! Den er jo slet ikke levende!«

»Jo, jo!« raabte Prinsessen, og saa kastede hun Hermelinskaaben og stod dér i sin klare Mollskjole med alle de grønne Kløverblade og med den lille Firkløverkrone med de blinkende Smaragder paa Hovedet. »Jeg er jo levende, ganske levende!« Og saa strakte hun Armene i Vejret som en lille Blomst, der lige er vaagnet af Vintersøvn, og saa op mod Solen med sine varme, bedrøvede Øjne.

Og da Solen saa ind i de Øjne, saa kunde den ikke nænne at gaa bort igen; desuden gad den slet ikke tænke paa at krybe tilbage i Skydynerne, nu den eengang var kommen op og kommen i Klæderne.

»Ja, ja!« sagde den, »skal der være Gilde, saa *skal* der være Gilde, og det Foraarsgilde!« og saa gav den sig til at skinne og brænde, saa det var rent forfærdeligt.

Den skinnede, saa al Sneen smeltede og løb i tusende rislende Smaabække hen over Engen, — Gud véd hvorhen, — og under Sneen rejste Straa og Smaablade sig og rystede Vandet af sig og tørrede sig i Solen. Og saa sendte den Fuglene afsted for at søge Foraarsvinden op. »Men se til, at den kommer lidt snart og faar fejlet Markerne rene,« sagde den. »For

nu skal vi have Foraarsrengøring. Jeg ved ikke, hvor den ligger og driver om ude i Verden, men I er jo nok, I kan søge hver i sin Kant!«

Og saa foer Fuglene jublende og kvidrende afsted for at søge Foraarsvinden op.

Men den lille Charmante sad ganske stille midt i Jubelen og Solskinnet og saae sig om med sine store Øjne; og varmere og varmere blev det — tilsidst smeltede ogsaa Snebolden, hun sad paa, saa hun gled ligesom ned i det vaade Græs.

Nu stod hele Engen grøn, — der var baade Græs og smaa Planter, baade Trekløver og Firkløver, men Prinsessen tænkte slet ikke paa Kløveren. Hun saae sig om til alle Sider, hvorledes Foraaret mylrede og pibledede frem — og saa drog hun et dybt Suk, men det var af bare Glæde.

»Foraaret er kommet!« jublede hun, »og det er min Skyld. Jeg var den første Firkløver i Engen! Jeg hørte det af Solen, jeg hørte det af Fuglene og af alle de smaa Bække; det er min Skyld, at de alle er saa glade!« (og hendes Mund smilte, men Øjnene — ja, de lo! de lo, saa Munden blev ganske misundelig, fordi den var saa lille, at den slet ikke kunde hamle op med dem nu, de rigtig var komne til at le.)

Og nu kom Foraarsvinden farende og slog til Side; den tog fat i de hvide Skyer og boltrede dem om i Solen, som om den luftede Sommergardiner ud, og saa fejede den alle de smaa Bække afsted, hen over Engen; de snublede over Sten og Rødder, saa det klukkede i dem af bare Fornøjelse, — og efter en Times Forløb var hele Engen ganske tør.

Men Prinsessen sprang over Græsset, ud over Grøftekanten og hjem til Slottet, lige i Armene paa Dronningen.

»Deter Foraar!« jublede hun. »Solen er kommen, og hele Engen er grøn — og alle Fuglene synger og alle Bække bruser, — og det er min Skyld, det er mig, der har gjort dem alle saa glade!« Og saa fortalte hun Dronningen, hvad hun havde oplevet der ude i Engen.

»Fandt Du Firkløveren?« spurgte Dronningen tilsidst og klappede Prinsessen paa Kinden.

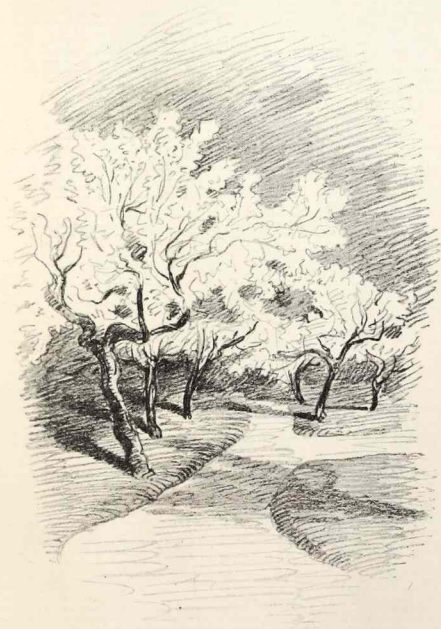
»Aa!« raabte hun, »den har jeg jo rent glemt at se efter! Men jeg er saa glad, meget gladere, end om jeg havde fundet hundrede Firkløvere; jeg veed ikke selv hvorfor!«

»Ja, men jeg veed det, lille Charmante,« sagde Dronningen og løftede hendes lille Ansigt op mod sit, »det

er, fordi det er meget dejligere at være Lykken, som andre finder, end selv at finde den — det er det allerdejlige selv at være »Firkløveren i Engen!«.

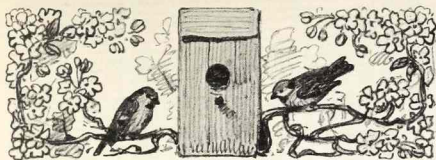

KIRSEBÆRTRÆERNE
BLOMSTRE

Der var saa dejligt nede i Gartne-
rens Have.

Den var lige vaagnet efter det korte Sommernatsblund, — Guldregnstræerne rakte og strakte sig og rystede deres lange, gyldne Haar, som de lige havde vasket i Morgenduggen, og Syrenerne lyste i lilla og hvidt, nyvaskede og nytørrede af Dug og Sol. Henne ved Springvandet pludrede og skratte Musvitter, Blaameiser og Spurve ved Morgenbadet; tunge af Vand evnede Vingerne ikke at bære dem hjem til Reden, de naaede kun op i Løvet, der hang ned over Fontænen; dér sad de saa og lod sig soltørre.

I Græsplænen havde Gaaseurt og Kabbeleje lige slaaet Øjnene op og stod nu og saa op mod Solen med lyse Blikke, — men Rosentræerne havde slet ikke nænnet at gaa til Ro; de havde staaet halvvaagne og duftet og drømt hele den lyse Sommernat igenem.

Henne i den anden Plæne, hvor Kirsebærtræerne stod og dryssede det allersidste hvide, sad der to smaa Spurve paa Pinden udenfor en Stærkasse, der var slaaet op i Træet.

De havde heller ikke nænnet at gaa til Ro den Nat, de havde siddet ganske stille, trykket tæt op mod hinanden og drukket Sommernattens Duft ind, og glippet mod Søvn med de smaa blanke Øjne. Engang imellem var det hændt, at der gled en lille mat Hinde ned over Øjet paa

den ene, og slørede for alt det dejlige der ude, — men saa strøg den anden med Næbet hen over dens Fjer, for det havde de lovet, at om den ene skulde falde i Søvn vilde den anden vække den, at de dog kunde leve med hinanden fuldt bevidst en hel dejlig, dragende Sommer nat til Ende.

Nu sad de søvndrukne og ventede paa, at der skulde blive Plads dernede ved Badet; de badede altid sammen, fløj ud sammen, og kom hjem sammen, de nippede af det samme Bær og delte den samme Dugdraabe, og sov, den ene med Hovedet under den andens Vinge, for de elskede hinanden, og kunde slet ikke være skilte blot et Øjeblik.

Der kom noget farende ind i Haven, — det var Gartnerens unge Kone, hun

slog Laagen tilbage, saa voldsomt, at den ømmede sig paa sine gamle Hængsler, saa sprang hun over den lave Lavendelhæk lige ind i Plænen med alle Kirsebærtræerne.

»Jeg skal se til mine Spurve!« raabte hun til Gartneren, der stod og bandt Vinen op ad Muren — »skynd dig op, Kaffen er inde . . .« Og saa klappede hun i Hænderne og fløjtede til Spurvene oppe i Træet.

For de to Fugle var hendes allerbedste Venner i hele Haven; Kassen havde egentlig fra først af været beboet af en Stærefamilie, men saa i Vinter, da Beboerne var rejst til det sydlige Udland, havde de to Graaspurve undersøgt, beset og lejet Lejligheden; Lejen betalte de til Træet ved at æde de Insekter, som kun var det til Skade og Besvær. Og da Stærene

ved Foraarstid vendte tilbage, havde Spurvene standhaftigt modstaaet Angrebet paa deres Bolig, som de selv havde tættet og udbedret og hygget, og var til Glæde for den unge Gartnerkone, der havde fulgt deres Strid, blevne som Sejerherrer paa Valpladsen.

»Jeg holder lige saa meget af Spurv-ene som af Stærene, selv om de ikke synger!« sagde hun, »alle Fugle er mig lige kære!«

Det var forresten ikke frit for, at Spurv-ene langt hellere havde sovet ude mellem Løvet og Blomsterne i Stedet for i den varme Kasse nu i de lune, lyse Nætter, men de turde ikke forlade deres Hus, for at ikke andre skulde indtage det, saa de ikke havde noget Ly for Vinteren. Og saa nøjedes de med at sidde uden for paa Pinden mellem alle de hvide Frugtblomster.

Om Morgenen, naar Spurvene fløj ud sammen, bøjede Træet een af sine blomstertyngede Grene hen for det lille Indgangshul og vogtede deres Bolig for dem, til de vendte hjem; det skete først hen paa Aftenen, saa kom de langsomt flyvende, solmættede og trætte af Sommerens store Panorama, trætte af at kvidre, og trætte af at se og beundre, — og saa satte de sig derude paa Pinden, Hoved mod Hoved, og sov ind mellem hvide Blomster og Duft og Drømme.

Og næste Morgen gik Dansen igen over de grønne Enge.

Saaledes gled Sommeren, og hver Morgen stod Gartnerens Have lys af Sol og Duft og Dug.

Men en Nat, før man vidste det, var Efteraaret kommet og stod midt i Haven om Morgenen og saa sig om

med sine store høstklare Øjne. Det var kommet let og sagte listende ind gennem Laagen, med store Buketter af ildrøde og solgule Georginer i Hænderne, med et friskt Pust fra Havet langt ude, og med hele Kjolen fuld af skinnende broget Løv i saa mange Farver, at man slet ikke kunde tælle dem.

Og saa opdagedes det pludseligt, at det var tyndet betænkeligt ud i Havens Midsommerorkester, for de fleste Medlemmer var draget sydpaa samme Nat, baade Stæren og Svalen og mange flere.

Sommerfugle og Ligustersværmere dansede rigtignok endnu i Solen i deres lette Florskjoler, men det var Sommerens Dødedans, de traadte, thi ved Aftentid kom Høstvinden farende ind over Gærdet og flaaede deres sarte

Balpynt og hvirvlede deres smaa døgnfine Legemer ud mellem flygende Støv og raslende Fyrrenaale.

Henne i den store Plæne stod Kirsebærtræerne med mørke fortørrede Blade; lænet op ad en af Stammerne stod en forglemt Stige og drømte om Sommeren, om Latter og Plyndring af Træet, om røde Bær og røde Barne-munde.

Men oppe i Stærkassen sad Spurveparret og kiggede ud.

»Nu er Nætterne kolde!« pippe de. »Nu er det godt at have Tag over Hovedet.«

Men en Morgen, da Gartnerens Kone kom forbi Plænen, var der stort Op-løb under Kirsebærtræet. Der var en Skratten og en Skingren og en Kvidren uden Ende, og der var ganske mørkt af smaa sorte Fuglehamme

omkring en Genstand, som laa midt i Græsplænen.

Det var Stærkassen. Men oppe paa Grenen, hvor den havde siddet, dér sad Spurveparret og trykkede sig sky og hjælpeløse ind mod hinanden.

»Pippip — Huset er blæst ned!« klagede de. »Pippip — vi er husvilde i Nat!« og saa lagde de Hovederne paa Siden og stirrede ned med deres smaa kloge Øjne.

»I smaa Stakler!« sagde hun, kaldte paa sin Mand og bad ham sætte Kassen op igen paa Grenen.

»Det nytter ikke!« mente han og ry-stede paa Hovedet. Træet er raaddent, det kan intet Søm holde, men vi kan stille den hernede op ad Stammen paa Kirsebærtræet, saa kan de endda lune sig derinde om Nætterne!«

»Nu er Du dum!« lo Konen, »saa

vilde Katten jo straks tage dem, — sæt den nu op, ellers kryber jeg selv op i Toppen med den!»

Og saa slog han den fast igen deroppe. »Se saa!» sagde han, »nu maa den holde, saa længe den kan.«

Og saa gik de til Ro, Opløbet spredtes sladreende og pippende til alle Sider, — men det lille Spurvepar hoppede ind i Stærkassen. »Gudskelov, man igen har Tag over Hovedet!» pippede de, og sov ind sammen. —

Nu begyndte det at blive tidligere mørkt om Aftenen, og hver Morgen kom Stormen og satte over Gærdet og rystede alle Træerne, saa Løvet dryssede ned med en sidste Dødsral-len, — henne paa Havemuren hang den røde vilde Vin og græd sine blodige Taarer over den svundne Sommer; hvert Blad, den tabte, faldt som

en funklende Livsgnist i Græsset, den klamrede sig fast til Muren med de nøgne Ranker, vilde slet ikke slippe Livet, før det blev vristet fra den.

Henne i Hækken kunde man allerede skimte Spidsen af en lille hvid Nød nede mellem de grønne Hasler, ligesom den første lille Tand i en Barnemund, og Æblerne sad modne paa Grenene, lige paa Springet.

Hver Morgen kom Gartnerens Kone løbende ind i Plænen, hvor Æblerne laa og skinnede gule og dugslaaede i det høje Græs; hun havde Forklædet kiltret op om sig og samlede Frugten op deri. »Det har en Revne!« sagde hun, »det kan ikke gemmes!« og saa slog hun sine friske Tænder i Æblet, saa Saften sprøjtede op i Øjnene.

Georginerne stod ganske sorteblaa efter Nattefrosten, saa syge, at de næppe

kunde holde sig oprejst paa deres Stilke. Men de tog ikke saa heftigt paa Vei som den vilde Vin. »Nu er det Bal forbi!« sagdede, dirrende af Feber, »og saa glæder vi os til det næste!«

Men oppe i Stærkassen sad den ene Spurv og var syg. Den havde faaet noget giftigt i sig og sad nu og glippede med Øjnene og krøb helt sammen med strittende, forpjuskede Fjer.

»Jeg nænner ikke at flyve fra Dig,« sagde Hannen, der sad udenfor paa Pinden, »men lidt Føde maa vi jo se at skaffe og noget at tætte Huset med til Vinteren!«

Og saa fløj den fra og til, og til og fra hele Tiden, — det var saa lidt, den bragte hjem af Føde og Straa ad Gangen, for hele Tiden tænkte den paa den lille, syge Mage, der maaske netop nu sad og var ved at dø hjemme

i Kassen, og saa maatte den hjem hvert Øjeblik for at kigge ind til den og stryge dens Fjer med Næbet.

»Nu kan der ikke være meget paa Markerne!« sagde Gartnerkonen, og saa gik hun hver Morgen ned og strøede friskt Franskbrød og Korn under Kirsebærtræet.

Og saa led de sidste Efteraarsdage, og den syge Fugl kunde igen flyve ud. Men saa var det, at det forfærdelige skete.

Det var en Nat, — Spurvene drømte med Hovederne tæt mod hinanden, mens Stjernerne skinnede ned til dem gennem det lille, runde Vindue i Kassen. Da kom der et Vindstød, voldsomt, uventet, — det knækkede og det knagede, og med et Brag styrtede Stærkassen ned i Græsset, mellem nøgne Grene og Kviste.

Spurvene tumlede ud, forpjuskede,

hjærteangst for Livet, — men de trøstede hinanden, saa godt de kunde: »Vent blot til i Morgen — saa kommer Gartnerens Kone med Brød og Korn, og saa ser hun det og faar sin Mand til at sætte den op igen.«

Men det var bitterlig koldt, og de fløj rundt i Haven for at søge et Sted op, hvor de kunde være for Natten, men det var ikke let at finde. Der laa nok af store, væltede Urtepotter paa Jorden, men i dem turde de ikke sætte sig til at sove af Frygt for Katten; tilsidst fandt de Resterne af en gammel Svalerede oppe under Tagskægget, dér satte de sig; store Huller var der i den; Stormen føg ud og ind og ruskede i deres Fjer, men der var dog altid bedre end paa de nøgne Kviste. Og næste Morgen kom jo Gartnerens Kone.

Men hun kom ikke. Hverken den Morgen, eller den næste, eller den næste igen.

Og koldere og koldere blev det, ofte var de saa forkomne om Morgenen, at de næppe kunde flyve ud for at søge den Smule Føde, der skulde til for at holde dem i Live; men de vilde saa gjerne leve, vilde saa gjerne se et Foraar og en Sommer endnu; blot leve og se Kirsebærtræerne blomstre endnu en eneste Gang; for dejligere Nætter end dem under de hvide, dryssende Kviste, havde Fuglene aldrig kendt.

Men der laa hverken Brød eller Korn til dem mere. Der var blevet saa stille inde det lave Hus: Gartnerens unge Kone var død. Der var nok kommet et lille Barn i Stedet for, men det var ganske lille og lige saa hjælpe-

løst som de selv, det maatte plejes og mades og sørges for, om det skulde holdes i Live.

Og dog havde nogle af den unge Kones sidste Tanker været hos Fuglene.

»Sørg for mine Spurve!« havde hun sagt den sidste Aften, »nu gaar deres trange Tid ind!«

Men ingen huskede dem; Gartneren var saa bedrøvet, han huskede intet andet i Verden end sin unge Kone, som han havde mistet, og de andre der inde i Huset, de havde nok at gøre med at passe det lille Barn.

Nu var der ikke et Blad mere paa noget af Træerne; de højstammede Roser stod fornemt indpakkede i deres Vintermaatter, de krøb ordentlig sammen i dem og trak dem helt op om Hovederne — en lille enlig Hyben

stak frem fra den ene, den delte Spurvene med hinanden en Dag, da de intet andet spiseligt havde fundet.

Og saa kom den første, haarde Frostnat.

Det frøs, saa Straalerne i Springvandet stivnede af Kulde, før de naaede Fontæne's Bund, og blev hængende som vandklare Isdiamanter i de fire gabende Løvemunde, hvorfra de vældede ud.

Oppe i den hullede Rede under Taget sad de to smaa Spurve tæt op mod hinanden. De mærkede næppe Kulden længere, den havde lammet deres Nerver og døvet alle Sanser, deres fine Aande frøs fast i de smaa, bløde Brystdun, og deres Fjer, der havde været fugtige af Tagdryppet fra den foregaaende Tøvejr's dag, var stivfrosne op mod hinanden.

Men de mærkede det ikke; kun uklart og ligesom halvt uvirkeligt gled denne sidste Vinternat ind i deres Bevidsthed.

Da faldt de i Søvn og drømte en dejlig Drøm og begge den samme.

De drømte, at det var Foraar. Solen laa glitrende hen over Plænen, hvor alle Kirsebærtræerne stod hvide af Blomster; varmt var der, aa, saa lunt og lyst, saa stille og duftende.

De pippede af Fryd i Søvn — saa aabnede de langsomt de halvbrustne Øjne og tittede frem over Reden. Og hvad saa de!

Drømmen var Virkelighed! Et glitrende Skær laa over Haven, og dér, i den store Græsplæne, stod alle Kirsebærtræerne i Blomst! Saa skære, saa blændende hvide lyste de, som aldrig før nogen Foraarsdag; hele Plænen

var hvid af lutter fine Blomsterfnug. Spurvene rejste sig i Reden.

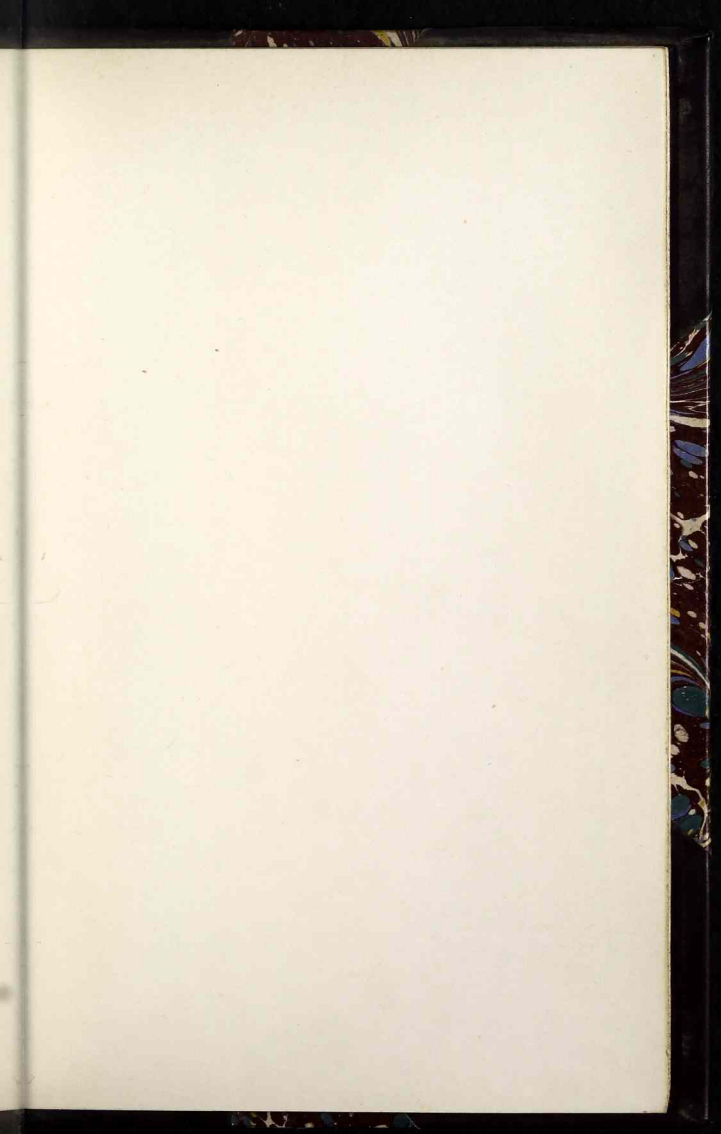
»Kirsebærtræerne blomstre!« jubede de; de vilde flyve ud over Kan-
ten, men de stivfrosne Fjer vilde ikke
lade sig sprede ud, — da bøjede de
sig over hinanden og aandede over
Fjerene, til de løsnedes; saa spredte
de dem ud, langsomt og dødstrætte;
og tungt og besværligt slæbte de sig
gennem Luften, til de naaede Plænen
med de blomstrende Frugttrær.

Men det var kun Vinterens Rim-
blomster, kun Dødens kolde Efterlig-
ning af Foraarets Pragt, og det var
Vinterens og Dødens Kulde, der sam-
lede sig om de to smaa Fuglelegemer,
der faldt tungt til Hvile paa den ne-
derste Gren.

Men de mærkede det ikke, — der
var varmt om dem, varmt i dem:

Maanens kolde Glans var for dem
Foraarets lyse Sol, og Rimens kolde
Dødsblomster var for dem Livets
varme, duftende Foraarspragt.

Næste Morgen laa der to smaa stiv-
frosne Spurve tæt op til hinanden
nede i Sneen; Kirsebærtræet havde
drysset alle sine Rimblomster ned over
de smaa Lig; det vilde saa gerne have
givet dem rigtige levende, varme Blom-
ster — men det havde dem jo ikke
bedre!

Langhøjs
Bogtrykkeri
København

